Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

VEAC NOU

★ Organ al Consiliului General A.R.L.U.S. ★

Miercuri 3 februarie 1954

Numărul 10 Anul X

25 BANI

In acest număr:

— **Tratatul păcii și prieteniei**
— **Noi victorii pe drumul comunismului și al păcii** *(pag. I-a)*
— ROADE BOGATE
Nicolae Badea: Sfaturi și îndemnuri prietenești
Ing. Dumitru Dragomirescu: In lupta pentru progresul tehnic
— Aplicăm cele învățate în U.R.S.S. *(pag. II-a)*
— **Iancu Horațiu:** Desvoltarea industriei noastre petrolifere — rol al ajutorului sovietic.
— **Victor Kernbach:** Clasicii noștri despre literatura rusă. *(pag. III-a)*
— **N. Pullanov:** Calea Versailles-ului și calea Potsdamului *(pag. IV-a)*

Noi victorii pe drumul comunismului și al păcii

Cu un sentiment de adâncă și sinceră admirație au citit oamenii muncii comunicatul publicat la 1 februarie de Direcția Centrală de Statistică de pe lângă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. cu privire la rezultatele îndeplinirii planului de stat de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. pe anul 1953.

Fiecare om al muncii din orice țară din lume, privind construirea comunismului în U.R.S.S. ca pe o chestiune a sa proprie, se bucură de marile succese obținute de Uniunea Sovietică în cursul anului 1953 în toate domeniile de activitate.

Comparația între veștile sumbre care sosesc din țările capitaliste și între avântul continuu al Uniunii Sovietice, oglindit de acest comunicat, în limbajul sobru dar adânc grăitor al cifrelor, vădește încă odată că în economia mondială există două linii de dezvoltare având țeluri cu totul opuse. Pe de o parte, este linia economiei capitalismului ale cărui forțe de producție bat pasul pe loc, a unei economii care se sbate în ghiarele crizei generale a capitalismului care se adâncește tot mai mult, și ale crizei economice, care se repetă mereu, linia dezvoltării unilaterale a ramurilor de producție care lucrează pentru război. Pe de altă parte, este linia avântului neîncetat al economiei de pace, în Uniunea Sovietică și în țările de democrație popjulară, economie care nu cunoaște crize și se dezvoltă în interesul satisfacerii maxime a nevoilor materiale și culturale ale întregii societăți.

Comunicatul arată că planul anual al producției globale a fost îndeplinit în industrie în ansamblu cu 101%, ceeace reprezintă o creștere cu 12% față de 1952 și cu 45% față de 1950. S'au dobândit însemnate succese în ramurile industriei extractive, energetice, a siderurgiei, metalurgiei prelucrătoare, ale industriei chimice și ale construcțiilor Ele demonstrează că Partidul Comunist și Statul Sovietic dezvoltă și deacum înainte prin toate mijloacele industria grea — temelia temeliilor industriei socialiste.

După cum se știe, în anul 1953, pe baza succeselor obținute în dezvoltarea industriei grele, Comitetul Central al P.C.U.S. și Guvernul Sovietic au trasat sarcina organizării unui avânt vertiginos al producției de articole de larg consum pentru ridicarea considerabilă a bunei stări a poporului. Ca urmare, în 1953, mai ales în al doilea semestru, ramurile industriale producătoare de bunuri de larg consum s'au dezvoltat într'un ritm mai rapid decât în 1952 și decât prevederile inițiale ale planului pe 1953.

A crescut astfel în a doua jumătate a lui 1953, față de semestrul II 1952, cu procente variind între 22 și 86, producția de mărfuri de consum popular în ramurile industriei grele — ceasornice, biciclete, aparate de radio, răcitoare și frigidere etc.

Față de 1952, a crescut producția de variate țesături între 105—178%, de încălțăminte cu 104%, de aparate și mașini de uz personal și casnic între 109—225%, de carne, grăsimi, zahăr, paste făinoase, conserve s.a. între 103—124%.

Comunicatul menționează îmbunătățiri în calitatea produselor industriei ușoare și alimentare, lărgirea considerabilă a producției de mărfuri în sortimente care se bucură de cererea sporită a populației — pânzeturi cu desene în mai multe culori, țesături de mătase artificială, stofe de lână pură pieptănată, țesături de celofibră, încălțăminte de calitate superioară, conserve de carne și de lapte condensat, prăjituri, bomboane fondante și alte produse de calitate superioară.

Sunt caracteristice pentru orânduirea socialistă, care se dezvoltă pe baza tehnicii celei mai înalte, succesele obținute de poporul sovietic în lupta pentru dezvoltarea și introducerea tehnicii noi. Comunicatul arată în această privință că în 1953, industria sovietică a construcțiilor de mașini a creat aproximativ 700 de noi tipuri și mărci de mașini și mecanisme, dintre care peste 100 de tipuri de mare randament pentru industria ușoară și alimentară.

Comunicatul relevă succesele obținute de agricultura sovietică pe calea unui nou avânt, pentru îndeplinirea sarcinilor noi, sporite, trasate de C.C. al P.C.U.S. și de Guvernul Sovietic. S'a extins cu 2 milioane ha. suprafața însămânțată cu grâu, au sporit mult și suprafețele cultivate cu legume și furaje. S'a întărit baza tehnică materială a agriculturii cu noi mari cantități de tractoare cu destinație generală și prășitoare, cu combine și variate mașini pentru lucrarea pământului, astfel că S.M.T.-urile au efectuat cu mașinile peste 80% din totalul principalelor munci de câmp din colhozuri, aratul fiind mecanizat aproape în întregime, iar însămânțările și recoltarea în proporții considerabile. Se numără cu mii le fermele de vite în care s'au mecanizat în 1953 lucrările cu mare volum de muncă.

Oamenilor sovietici le sunt cu desăvârșire străine autolinistirea, mulțumirea de sine. Educați de P.C.U.S. în spiritul celei mai înalte exigențe, ei scot la iveală lispurile pentru a le înlătura și a obține înfăptuiri mărețe. In spiritul acestei nobile năzuințe, este redactat Comunicatul Direcției Centrale de Statistică de pe lângă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S.

Comerțul sovietic în continuă dezvoltare a depășit planul la circulația mărfurilor cu amănuntul. In 1953, guvernul a luat măsuri în vederea sporirii resurselor de mărfuri care să fie vândute populației, în urma cărui fapt organizațiile comerciale au căpătat suplimentar în perioada aprilie-decembrie, mărfuri de consum popular în valoare de 33 de miliarde ruble peste mărfurile în valoare de 312 miliarde ruble stabilite spre a fi vândute populației în perioada aprilie-decembrie 1953.

In comunicat se ilustrează ferma și consecventa politică externă a Guvernului Sovietic, de pace, de relații comerciale cu toate țările pe baza egalității în drepturi și a avantajelor reciproce. In 1953, Uniunea Sovietică a făcut comerț cu 51 țări străine, dintre care cu 25 de țări pe bază de acorduri comerciale pe termen de un an și de mai mulți ani, schimbul extern crescând cu 11% față de 1952 și depășind de aproape 4 ori nivelul dinainte de război.

Datele comunicatului pun puternic în lumină principiul cu scopul producției socialiste este omul cu nevoile sale. Iată câteva exemple: în anul 1953, numărul muncitorilor și funcționarilor din economia națională a U.R.S.S. reprezenta 44.800.000 de oameni; nici în acest an nu a existat în țară șomaj; a crescut cu 2% salariul mediu lunar nominal, salariul real, datorită reducerii prețurilor, crescând cu încă 10%. In afară de aceasta, muncitorii și funcționarii au mai primit înlesniri care se ridica la 11%, s'au primit ajutoare și pensii, burse, concedii plătite, asistență medicală gratuită, întreținere gratuită sau avantajoasă în sanatorii și case de odihnă. Au sporit investițiile în construcția de locuințe ale statului; s'au construit case de locuit cu credite dela stat, însumând 28 milioane m.p. In urma reducerii prețurilor de cost la mărfurile cu amănuntul, a majorării prețurilor de colectare la produsele agricole, a introducerii sistemului achizițiilor de stat, a reducerii cotelor de livrări obligatorii ale gospodăriei auxiliare personale a colhoznicilor și a altor măsuri ale guvernului, veniturile colhozurilor și colhoznicilor au crescut în 1953 cu peste 13 miliarde ruble.

Dezvoltarea învățământului mediu — ilustrată de creșterea cu 1.307.000 a numărului elevilor din clasele VIII-X — creșterea cu 120.000 a numărului de studenți, cele peste 380.000 biblioteci din țară, sporul numărului de instalații cinematografice sunt câteva exemple care demonstrează creșterea însemnată a nivelului cultural al poporului sovietic.

Mari înlesniri au primit oamenii sovietici din partea statului și prin fondurile afectate taberelor de vară, sanatoriilor și grădinițelor s.a. pentru copii, prin extinderea rețelei de instituții sanitare, prin creșterea rețelei curativo-profilactice de mare eficacitate, prin vastele lucrări de amenajare a orașelor și satelor.

Oamenii muncii din țara noastră salută cu bucurie și satisfacție marile succese dobândite de oamenii sovietici. In întărirea continuă a Uniuni Sovietice, a economiei și culturii sovietice, ei văd o garanție sporită a propriilor lor succese și un puternic îndemn în lupta pentru continua îmbunătățire a nivelului de trai, pentru pace și socialism.

Tratatul păcii și prieteniei

Se împlinesc 6 ani dela semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală încheiat între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română. In acești ani s'a dovedit cu putere marea însemnătate a acestui tratat, în ceeace privește dezvoltarea continuă a țării noastre pe calea păcii și socialismului.

In cei 6 ani care au trecut dela semnarea Tratatului, evenimentele internaționale au confirmat valoarea lui deosebită ca pavăză de neclintit în apărarea independenței Patriei noastre, a muncii pașnice și a aspirațiilor spre progres ale poporului nostru. Toate uneltirile cercurilor războinice din lagărul imperialist îndreptate împotriva independenței și libertății patriei noastre s'au sfărâmat și se vor sfărâma de forța de granit a relațiilor de strânsă prietenie dintre Uniunea Sovietică și țara noastră, de voința dârză și de conștiința oamenilor muncii dela noi, care nu vor permite niciodată reîntoarcerea trecutului odios, de exploatare și aservire națională.

Tratatul încheiat acum 6 ani constitue un instrument de luptă pentru pace datorită faptului că la baza lui se află ideile păcii și prieteniei între popoare, idei pentru care militează Uniunea Sovietică, întregul lagăr al păcii și democrației, oamenii cinstiți din lumea întreagă.

Tratatul încheiat între Uniunea Sovietică și țara noastră constitue expresia politicii profund internaționaliste a Partidului Comunist și Guvernului Uniunii Sovietice, a relațiilor de tip nou care s'au statornicit, pe baza acestei politici, între țările lagărului democratic.

Cea de a 6-a aniversare a semnării Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală încheiat între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română, coincide cu un eveniment urmărit cu deosebită atenție de către opinia publică mondială: conferința dela Berlin a miniștrilor afacerilor externe ai Uniunii Sovietice, Statelor Unite, Angliei și Franței. Popoarele doresc ca această conferință să ducă la destindere în relațiile internaționale, să rezolve, cel puțin, unele probleme de care depinde pacea lumii.

Popoarele se ridică hotărîte împotriva tratatelor militariste dela Bonn și Paris, care dau mână liberă revanșarzilor din Germania occidentală, în vederea dezlănțuirii unui nou război mondial. Este un fapt cunoscut astăzi de toți oamenii cinstiți din lumea întreagă, că acest fel de tratate constitue o amenințare la adresa păcii și securității popoarelor. In ultimele săptămâni, în numeroase țări din Asia mai ales, s'a ridicat un val de proteste împotriva unui nou acord de acest fel, încheiat între guvernul S.U.A. și cel din Pakistan, acord care urmărește transformarea Pakistanului într'o bază militară a Statelor Unite. Impotriva acestui acord se ridică masele largi și fruntași ai vieții publice din India și din alte țări, care văd în el un instrument al politicii de război a S.U.A.

In opoziție cu aceste acorduri și pacte, care urmăresc agravarea situației internaționale și pregătirea unui nou război mondial, se află tratatele de prietenie încheiate de Uniunea Sovietică cu țările lagărului democratic, precum și acelea încheiate în urmă cu câțiva ani între Uniunea Sovietică și Anglia, între Uniunea Sovietică și Franța. Aceste tratate servesc împotriva reînvierii militarismului agresiv german și constitue un instrument de luptă pentru pace și colaborare între popoare.

Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală încheiat între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română, constitue o contribuție adusă cauzei păcii, un factor menit să contribue la pacea și progresul poporului nostru. Cauza construirii noii orânduiri în Republica Populară Română este indisolubil legată de cauza păcii; întreaga muncă constructivă a poporului nostru este destinată scopurilor progresului și bunăstării a celor ce muncesc.

Pe acest drum poporul nostru a obținut succese însemnate, care sunt de neconceput fără ajutorul multilateral și frățesc al Uniunii Sovietice.

Realizând planurile elaborate de partidul și guvernul nostru, oamenii muncii din R.P.R. au obținut în anul 1953, o mărire a producției industriale de 2,5 ori față de 1938 și de 3,5 ori față de 1948. Pentru această dezvoltare rapidă a industriei noastre, Uniunea Sovietică ne-a pus la dispoziție utilaj de cea mai bună calitate, ne-a livrat uzine întregi, ne-a dat un ajutor tehnic de neprețuit.

Odată cu dezvoltarea producției industriale a crescut și nivelul de trai material și cultural al poporului nostru. Socotind drept 100 nivelul anului 1938, rezultă că în anul 1953 consumul de pâine al unei familii de muncitori a crescut la 120, cel de ulei la 264, de zahăr la 148. Aceste cifre ilustrează doar unele aspecte ale creșterii nivelului de trai al oamenilor muncii, creștere la care se adaugă sistemul ocrotirii sanătății, al asigurărilor sociale, al protecției muncii, condiții dintre cele mai bune pentru studiu și altele.

Conducându-se după învățătura marxist-leninistă, Partidul Muncitoresc Român întărește necontenit alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, baza regimului de democrație populară, consolidează această alianță în acțiunea de transformare socialistă a agriculturii, de ridicare continuă a nivelului de trai al țărănimii muncitoare.

Relațiile de colaborare și prietenie dintre Uniunea Sovietică și țara noastră, sprijinul larg pe care ni-l dă poporul sovietic au făcut posibilă folosirea în agricultură a unui număr însemnat de tractoare și mașini agricole, de introducere pe o scară tot mai largă a agrotehnicii înaintate, obținerea unor recolte mai bune. Cele 4.000 de gospodării agricole colective și întovărășiri pentru lucrarea în comun a pământului, au obținut succese însemnate în ridicarea nivelului de trai al membrilor lor și constitue o pildă pentru țărănimea muncitoare. A crescut și crește nivelul de trai al țăranilor cu gospodării mici și mijlocii.

Știința și cultura noastră se dezvoltă în contact strâns cu știința și cultura sovietică, folosind cele mai înaintate cuceriri ale acesteia. Numeroși oameni de știință și cultură din Uniunea Sovietică au vizitat țara noastră și un mare număr de oameni de știință dela noi au vizitat Uniunea Sovietică. Schimburile culturale dintre cele două țări au avut o influență binefăcătoare asupra înfloririi culturii noastre.

Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală încheiat între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română a chezășuit succesele dobândite până astăzi, și chezășuește munca rodnică de viitor a poporului nostru. Sub soarele acestor relații prietenești, ziua de mâine a țării noastre este pe deplin asigurată. Partidul și Guvernul nostru au putut lua în anul trecut hotărîri de o deosebită însemnătate în ceeace privește creșterea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii în următorii 2—3 ani, bizuindu-se pe ajutorul multilateral al U.R.S.S. Prietenia de nezdruncinat cu Uniunea Sovietică înseamnă asigurarea țării noastre față de uneltirile cercurilor agresive de peste hotare, înseamnă sprijin continuu în dezvoltarea economiei naționale. Existența Uniunii Sovietice și a ajutorului ei a permis luarea măsurilor pentru creșterea nivelului de trai al maselor largi într'un ritm mai rapid, chiar în condițiile în care în fața poporului muncitor stau încă sarcini mari în ceeace privește construirea bazei economice a orânduirii socialiste.

In realizarea Hotărîrilor Plenarei C.C. al P.M.R. din august 1953, oamenii muncii din țara noastră simt zi de zi sprijinul marelui popor sovietic. O deosebită importanță are acest sprijin în dezvoltarea industriei care produce bunuri de larg consum. Uniunea Sovietică livrează țării noastre mașini necesare industriei ușoare, pune la îndemâna inginerilor, tehnicienilor și muncitorilor noștri o bogată documentație tehnică și în acest domeniu.

In Hotărîrile Plenarei C.C. al P.M.R. din 19—20 august 1953, un loc important îl ocupă măsurile menite să ducă la dezvoltarea agriculturii și creșterii vitelor, pentru sporirea resurselor de materii prime necesare industriei ușoare și pentru mărirea cantității de produse alimentare destinate oamenilor muncii. Măsurile luate în această direcție sunt menite să ducă la întărirea continuă a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Cu sprijinul plin de dragoste frățească al marii Uniuni Sovietice, poporul muncitor din țara noastră pășește cu fermitate înainte, ferm convins că mărețele sarcini care îi stau în față vor fi realizate cu deplin succes, spre progresul și bunăstarea celor ce muncesc. Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală încheiat între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română constitue baza trainică a dezvoltării continue a relațiilor de prietenie veșnică dintre cele două țări. Oamenii muncii din țara noastră, sărbătorind cea de a 6-a aniversare a Tratatului, sunt ferm hotăriți să facă totul pentru a întări neîncetat și a consolida prietenia de nezdruncinat cu marele popor sovietic, fiindcă această prietenie asigură poporului nostru cale liberă spre realizarea năzuințelor sale scumpe: pacea și făurirea lumii noi, lume a progresului și bunăstării poporului muncitor.

In cinstea alegerilor pentru Sovietul Suprem al U.R.S.S.

O demonstrație a unității moral-politice a societății sovietice

La Moscova, Leningrad, în toate orașele și satele Uniunii Sovietice, în condițiile unui înalt avânt politic, au loc adunări electorale ale oamenilor muncii, consacrate propunerii de candidați pentru alegerile în Sovietul Suprem al U.R.S.S. Aceste adunări sunt o vie demonstrație a puternicei și nezdruncinatei unități moral-politice a poporului sovietic, a coeziunii sale în jurul Partidului Comunist și Guvernului Sovietic.

In cadrul adunărilor din uzine, fabrici, șantiere, colhozuri, S.M.T.-uri, sovhozuri, instituții științifice și institute superioare de învățământ, muncitorii, colhoznicii și intelectualii propun în unanimitate candidați pentru alegerile în Sovietul Suprem al U.R.S.S. pe conducătorii Partidului și ai Guvernului, pe fruntașii muncii din industrie și agricultură, pe eminenți oameni de știință și cultură.

In diferite districte electorale din R.S.F.S.R. au fost propuși candidați pentru alegerile în Sovietul Suprem al U.R.S.S. tovarășii: G. M. Malenkov, V. M. Molotov, N. S. Hrușciov, K. E. Voroșilov, N. A. Bulganin, L. M. Kaganovici, A. I. Mikoian, M. Z. Saburov, M. G. Pervuhin.

La punctele de agitație din așezările îndepărtate

Satul Accul se întinde în valea Talas, din R.S.S. Cazahă. Aici trăiesc cultivatori de bumbac, de sfeclă, crescători de vite, maeștri ai recoltelor înalte de cereale.

Una dintre noile clădiri obștești, este ocupată de punctul de agitație. Locuitorii satului Accul s'au adunat aici după o zi de muncă pentru a asculta o convorbire.

Ia cuvântul Mirzabec Orazov, deputat în sovietul sătesc:

— Pe vremuri, apele râului nostru Talas, se pierdeau în nisipurile mișcătoare. Fânețele și ogoarele nu erau irigate. Acum, apele bogate ale Talasului se revarsă în canale, potolesc setea câmpurilor colhoznice, poartă cu sine o recoltă bogată. Pământul lucrat cu mașini rodește sfeclă de zahăr, orez etc.

Cei adunați au ascultat cu mult interes cuvintele deputatului despre satul natal. E o mare bucurie să simți, să-ți dai seama de progresul colhozului. Și într'adevăr, în perioada care s'a scurs dela ultimele alegeri, Accul a devenit de nerecunoscut. Trei colhozuri nu prea mari s'au unit într'un colhoz comasat. In sat s'a construit o școală medie, un club, s'a deschis un oficiu poștal și un spital. In fiecare casă se primesc ziare și reviste Colhoznicii au biblioteci personale, aparate de radio. Anul trecut magazinele sătești au vândut populației diferite mărfuri în valoare de un milion ruble.

Flotila „Slava" în Antarctica

Spre seară, furtuna se înteți. Albatroșii atingeau cu aripile lor valurile înspumate. Oceanul izbea vasul, vuind. In întâmpinare, veneau ghețarii — munți urlași de ghiață. Ghețarii se înalță deasupra apei cu 50—100 metri. Partea de sub apă a unui asemenea munte este de cinci ori mai mare decât cea de deasupra ei.

„Slava", înarmată cu aparate de navigație de prim rang, brăzdează cu curaj apele Antarcticei în orice vreme din zi sau noapte, pe orice timp.

Intr'o seară „Slava", descoperind o turmă de balene albastre, înainta spre o nouă regiune de vânătoare, pentru ca să înceapă în zori vânătoarea celor mai mari vietăți ale Oceanului. Greutatea unei balene albastre ajunge până la 150 de tone. Vasul era săltat necontenit de valuri, lucru care nu împiedica însă echipajul să vizioneze filmul „In stepele Ucrainei". In timpul cursei precedente, unul din spectacolele de cinematograf a avut loc în timpul unei furtuni și mai puternice. Astfel a început în Antarctica festivalul cinematografic închinat aniversării a 300 de ani dela reunirea Ucrainei cu Rusia.

După terminarea vizionării filmului, când în salonul ofițerilor s'a aprins lumina, au început discuții despre arta ucraineană, despre oamenii de teatru ucraineni, printre care vânătorii de balene au mulți prieteni și care adesea trimit flotilei radiograme, iar când „Slava" se întoarce la Odessa, vin în vizită la vânătorii de balene.

Era târziu. Furtuna era din ce în ce mai puternică. Valurile izbeau cu furie în hublouri. Marinarii se împrăștiară prin cabine. Mijeau zorile cenușii. In curând, de pe baleniere începu să sosească comunicatul: „Se zăresc fântâni!"

Cu toată furtuna, vitejii vânători de balene desfășoară vânătoarea balenelor albastre. Ei s'au încadrat în schimburi de onoare în cinstea celei de a 300-a aniversări a reunirii Ucrainei cu Rusia, în cinstea apropiatelor alegeri pentru Sovietul Suprem al U.R.S.S.

Prietenia cu marele popor sovietic oglindită în Expoziția Anuală de Stat a Artelor Plastice

Trainica prietenie dintre poporul nostru și marele popor din Răsărit, având rădăcini adânci în istorie, a fost zugrăvită cu o putere deosebită de mulți artiști plastici din R.P.R. In Expoziția Anuală de Stat, deschisă de curând, fenomenul acesta e prezent din belșug, în multe lucrări și compoziții istorice documentare. Penelul și dalta au imortalizat aci feluri te momente din istoria relațiilor prietenești româno-ruse.

Asuprirea otomană în țările române a fost înlăturată cu ajutorul și sprijinul poporului rus. Cu un conținut bogat în idei, cu adâncă veridicitate istorică, cu un adânc și viu dramatism, pânza pictorului Gheorghe Labin, „Ioan Vodă cel Cumplit la Cahul", înfățișează un aspect eroic al luptei din 1574 dusă de Ioan Vodă cu sprijinul cazacilor condusi de Sviercevschi, contra turcilor. In mijlocul poporului avântat în luptă, în iureșul săgeților și al săbiilor, printre răniți, morți și tunuri sfărâmate, se află prietenii cazaci care-l înconjoară pe Ioan Vodă. Pe fețele lor se citește hotărîrea de-a lupta până la ultimul, pentru a-și sprijini prietenul.

Armatele poporului rus ne-au ajutat să dobândim independența națională. Bassorelieful sculptorului Ion Jalea „Trecerea rușilor prin București la 1877" — înfățișează drumul coloanelor infanteriei rusești spre Plevna. Populația întâmpină pe eliberatori cu pâine și sare, cu flori, cu căldura bucuriei și uralele încrederii în izbândă.

Un moment istoric de adâncă semnificație a ales și pictorul Eugen Ispir, în pânza sa „Refuzul lui Petru cel Mare de a-l preda turcilor pe Dimitrie Cantemir". Este convingătoare figura sobră și monumentală a lui Petru, arătând într'un gest energic, hotărîrea categorică a țarului de a nu-l preda pe Cantemir. Cererea prezentată de turci este respinsă. Compoziția în „plein-air" a dat posibilitate pictorului să localizeze acțiunea; astfel, pe lângă înfățișarea celor două tabere — a lui Petru și Cantemir de o parte, și a solicitanților al căror șef umil și rușinat de insucces a căzut în genunchi, de altă parte — găsim în planul din fund, la marginea luncii, corturile și tabăra ostașilor, iar sub malurile înalte și acoperite de verdeață se văd șerpuind apele Prutului.

Pictorii ieșeni Pantelimon Vedeniveschi și Mihai Dăscălescu în tabloul lor intitulat: „Generalul Kiseleff făcând dreptate țăranilor", desvăluie un alt aspect al istoriei noastre. Cei patru țărani, din regiuni diferite, îmbrăcați în cojoace și sumane sărace, cu capetele descoperite, pletoase, și încărunțite de griji și necazuri, ținând stângaci căciulile în mâinile noduroase și crăpate, păsesc parcă cu sfială. Ușa le-a fost deschisă de astădată. Abuzurile și jafurile săvârșite de boieri au fost auzite de Kiseleff.

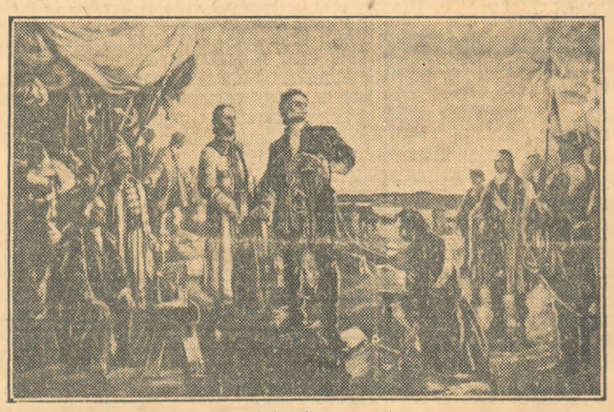

EUGEN ISPIR: „Refuzul lui Petru cel Mare de a-l preda turcilor pe Dimitrie Cantemir".

Cu o mână rezemată de masa de lucru, într'o atitudine de gazdă care-și primește oaspeții cu toată bunăvoința și dragostea, Kiseleff întinde hârtia pe care se află înscrise unele drepturi ale țăranilor. Zâmbetul lui inspiră încredere sătenilor. In contrast cu scena principală a tabloului, mai apar pe pânză conturați în toată hidoșenia lor, boierii încludați.

Tabloul „August 1944", de pictorul Ilie Schön, oglindește sfărâmarea porților închisorilor regimului fascist din țara noastră de către tanchiștii sovietici. Muncitorii și comuniștii sunt puși în libertate. Bassorelieful de mari proporții al sculptorului Constantin Baraschi „Eliberarea" înfățișează măreața sărbătoare a poporului nostru, după alungarea armatelor hitleriste. Străzile gem de lume; vitejii ostași sovietici sunt înconjurați cu dragoste de populația Bucureștiului. Florile cad ca o ninsoare asupra eliberatorilor. Muncitori, ostași, țărani, femei, copii, bătrâni, toți sunt cuprinși de bucurie. Bătrâna universitate profilată pe fondul bassorelefului n'a văzut niciodată atâta bucurie și fericire.

Momente caracteristice din lupta de pe frontul antifascist înfățișează pictorul Kromer Bela în tabloul intitulat: „Frăția de arme româno-sovietică în luptele din Munții Tatra". Profilate pe un cer albastru și un peisagiu muntos, abrupt, figurile ostașilor ies puternic în relief prin contrastul cald al culorii hainelor. Mișcarea dinamică și expresivă a ostașilor oglindește o imagine veridică, lupta pe viață și pe moarte. Fasciștii se prăbușesc, cu figuri descompuse, primindu-și pedeapsa meritată.

Anul acesta se remarcă în expoziția de stat un număr mare de compoziții ce oglindesc ajutorul material, cultural și științific primit dela marea țara prietenă, necesar refacerii și dezvoltării țării noastre. Compoziția „Ajutorul sovietic" de Ștefan Barabaș oglindește un aspect al bucuriei pe care o trăiesc oamenii muncii dela noi, atunci când ne sosesc noi mașini din Uniunea Sovietică. Tabloul „Vizita unui agronom sovietic la o gospodărie agricolă colectivă", de Lazăr Ghelman, arată cum oamenii de știință din U.R.S.S. vor să împărtășească personal oamenilor muncii dela noi, din bogata experiență sovietică. Pictorul Gavril Miklossy, în tabloul „Tovarășii Voroșilov și Gheorghiu-Dej în vizită la G.A.C.-Livedea", arată interesul și grija părintească a Uniunii Sovietice pentru efortul constructiv al poporului nostru.

Imbucurător este faptul că atât pictorii, sculptorii cât și graficienii, au oglindit în lucrările lor marile figuri ale oamenilor de știință, litere și artă ale poporului rus și sovietic, popularizându-i astfel în rândurile oamenilor muncii din patria noastră. Adina Paula Moscu zugrăvește chipul scriitorului Mihail Solohov la masa de lucru; Constantin Baraschi, printr'un studiu adânc și de-o valoare artistică deosebită, înfățișează bustul marelui scriitor rus Lev Tolstoi. Se remarcă deasemenea bustul lui N. V. Gogol de M. Onofrei și al marelui critic V. G. Belinschi, de Dimitriu Bârlad. Dintre marii compozitori, ne este înfățișat Ceaicovschi într'un bust de Ion Jalea; compozitorul Glinca e parcă atent la măsura unei partituri, într'un bust de Ion Vlad. Maria Băscă Neleanu a realizat un bust al marelui regisor C. S. Stanislavschi.

Numărul mare de lucrări aflate în expoziție — care oglindesc trainicele legături de prietenie dintre cele două popoare, legături ce se afundă în trecutul îndepărtat — dovedește încă odată dragostea și recunoștința vie a poporului nostru față de marea Uniune Sovietică.

KROMER BELA: „Frăția de arme româno-sovietică în luptele din Munții Tatra".

BORIS CARAGEA
sculptor
Maestru emerit al artei din R.P.R. Laureat al premiului de Stat.

Ivan TARBA

Hotel „Moscova"

Stau la hotelul „Moscova", din nou.
Știută, taima lui nu se desminte
Căci peste tot, aici, auzi ecou
Din felurite limbi — frânturi, cuvinte...

Cu primăvara pe halat sclipind,
Coboară o cazahă, o codană.
Și-un tânăr din Chiev: te ulți cu jind
După cămașa lui, ucraineană.

Prieteni, întâlniri neașteptate,
In orice zi își împletesc isonul:
„Noroc!..." îmbrățișez pe un confrate
Venit din Daghestan, cu avionul.

Incearcă, unul, noi culturi de grâu.
Un altul e constructor mi se pare.
Și murmură pe coridoare — râu —
Voci de prieteni de peste hotare.

Și din Tailanda-aici, e-un om vestit
Ce luptă pentru pace, pentru viață.
Echipieri de baschet-ball — Egipt —
Au ocupat odăile din față.

Și-un polonez e-aci, e și-un român,
Iar colo e-un german — la pace ține.
...Acum, cel din Pekin, un frate bun,
Și cel din Daghestan, sunt lângă mine.

Și'n timp ce stăm la sfat ca niște frați,
Ne-apare la tustrei — dela fereastră —
In ochii deodată 'nduloșați,
Măreață, Piața Roșie 'n fața noastră...

In românește de
Cicerone THEODORESCU

Roade bogate

Intâlnirile cu oaspeţii sovietici constitue adevărate zile de sărbătoare pentru oamenii muncii din ţara noastră. Nepreţuitele învăţături împărtăşite de oamenii sovietici înarmează pe cei ce muncesc din patria noastră, îi ajută în marea bătălie pentru creşterea producţiei şi productivităţii muncii, pentru făurirea unui trai îndestulat poporului muncitor.

Sfaturi şi îndemnuri prieteneşti

Pe la sfârşitul lui octombrie, la G.A.S.-Popeşti Leordeni, a avut loc un eveniment care a umplut de bucurie inimile celor ce muncesc în această unitate socialistă.

I. M. Cuznetov, director al Institutului unional de cercetări zootehnice, doctor în ştiinţe agricole, şi agronomul Tamara Scurco, Erou al Muncii Socialiste, soli dragi veniţi din Uniunea Sovietică, ne-au vizitat gospodăria. Muncitorii, şefii de brigăzi, zootehnicienii, erau dornici să-i cunoască, să afle cât mai multe dela aceşti reprezentanţi ai celei mai înaintate ştiinţe agricole zootehnice.

La grajdurile pentru porci, la cele pentru vaci, la bucătăria pentru porci, pretutindeni oamenii urmăreau cu atenţie încordată fiecare observaţie făcută de oaspeţii sovietici.

Vizitând grajdurile din sectorul bovin, I. M. Cuznetov, ne-a vorbit despre continua creştere a producţiei de lapte în Uniunea Sovietică. El a subliniat grija deosebită pentru hrana vacilor, în a cărei compoziţie intră o mare cantitate de zahăr şi apă.

Experimentând şi noi acest sistem de hrănire cu nutreţuri suculente, la început pe un grup mai restrâns de vaci, am constatat cu satisfacţie că producţia de lapte a crescut într'un procent mediu de 18—20%. Stimulaţi de rezultatele excepţionale înfăţişate de I. M. Cuznetov şi de proprriile noastre succese, s'au luat măsuri ca anul acesta să se extindă baza furajeră a gospodăriei, mărindu-se suprafeţele semănate cu sfeclă furajeră, floarea soarelui, porumb de siloz etc. Vom ajunge astfel ca, progresiv, să asigurăm vitelor o hrană abundentă în care să se introducă până la 80 kg. sfeclă furajeră, 30 până la 40 kg. porumb, şi altele. In acest mod, vom urma întrutotul indicaţiile tovarăşului I. M. Cuznetov şi vom obţine o considerabilă creştere a producţiei de lapte.

Inainte vreme, aproape că nu dădeam importanţă plimbatului vacilor. După ce însă I. M. Cuznetov ne-a arătat cât de mult contribue aerul, soarele şi lumina la menţinerea sănătăţii animalului şi deci la creşterea randamentului, am început cu regularitate, să plimbăm zilnic vitele pe o distanţă de minimum trei kilometri în jurul adăpostului.

Dela I. M. Cuznetov am învăţat şi ce importanţă are executarea raţională a mulsului. Masarea ugerului pe sferturi înainte şi după muls, ne-a explicat tov. Cuznetov, face să se obţină laptele până la ultima picătură, întrucât masajul dezvoltă glanda mamară.

Despre acest adevăr ne-am convins, dealtminteri, îndată ce am aplicat în mod sistematic mulsul raţional: planul producţiei de lapte pe 1953, a fost depăşit cu 20%.

Continuându-şi vizita prin gospodărie, oaspeţii s'au oprit în grajdurile pentru porci. Aici, I. M. Cuznetov ne-a vorbit despre rezultatele excepţionale obţinute în Uniunea Sovietică în ce priveşte înmulţirea porcilor, prin aplicarea montei heterospermice. Folosindu-se mai mulţi vieri pentru aceeaşi scroafă în intervalul unei călduri, creşte considerabil prolificitatea scroafei. Cu sprijinul Institutului Zootehnic din Bucureşti, noi am aplicat în gospodăria noastră aceste recomandări ale tov. Cuznetov, reuşind să obţinem dela o scroafă între 14 şi 18 purcei, de unde mai înainte — pe baza metodei vierului unic — se obţineau maximum 10 purcei.

I. M. Cuznetov a insistat asupra importanţei ce o are alimentaţia în creşterea randamentului de carne al porcilor.

Cele trei tainuri nu trebuesc date deodată ci fracţionat, fiindcă astfel se stimulează pofta de mâncare a porcilor, şi cu acelaşi cantitate de alimente se obţine un spor de greutate mai mare.

Convinşi de tov. Cuznetov, noi am trecut la aplicarea organizată a acestui procedeu şi am realizat sporuri importante ca, de pildă, cel de 10% obţinut de brigada I-a. Multe ceasuri şi-au petrecut printre noi dragii oaspeţi sovietici şi multe au fost învăţăturile pe care le-am aflat. Vorbind unii cu cellalţi, cerându-le lămuriri şi ascultându-le răspunsurile, ne împrieteniserăm atât de bine, încât la plecare ni s'a părut că ne despărţim de vechi prieteni.

Astăzi întreprinderile agricole zootehnice de stat au ca sarcini de bază îmbunătăţirea simţitoare a aprovizionării populaţiei muncitoare dela oraşe şi sate cu produse animale, precum şi asigurarea industriei uşoare şi alimentare cu materiile prime necesare producerii bunurilor de larg consum.

Gospodăria noastră trebue să lupte pentru a se afla printre gospodăriile fruntaşe. Noi vom realiza aceasta, aplicând metode de muncă raţionale, înaintate.

Învăţăturile aflate dela oaspeţii sovietici ne ajută în această bătălie patriotică, şi deaceea noi le exprimăm odată mai mult recunoştinţa noastră fierbinte.

Nicolae BADEA
fruntaş în producţie
G. A. S. Popeşti Leordeni,
regiunea Bucureşti

In lupta pentru progresul tehnic

Cu prilejul Lunii Prieteniei Româno-Sovietice din anul trecut, inginerii, tehnicienii şi muncitorii uzinei noastre au avut fericitul prilej de a-l cunoaşte pe celebrul strungar sovietic V. Seminschi.

Dela primele învârtituri ale strungului la care a lucrat tov. Seminschi, ne-am dat seama că se petrece ceva nou şi de mare însemnătate. Viteza era neobişnuită pentru noi şi mai ales pentru acei care susţineau că nu se poate lucra cu viteze mari la strunguri. Demonstraţia a avut darul să aducă lumină în această controversă: materialul folosit de tov. Seminschi era un oţel aliat, cu duritate de 75 kg./mm. 2., iar viteza de tăiere atinsese 1180 m. pe minut!

Prelucrarea s'a făcut cu plăcuţe de ceramică, iar acestea erau puse în scobitura unei bare cu secţiunea patrată, fixată în portcuţit. Scobitura era patrată la ambele capete ale barei şi avea o formă şi înclinaţii care, prin apăsarea şpanului pe pieptul plăcuţei, determinau fixarea plăcuţei, cu atât mai puternic cu cât şpanul şi avansul erau mai mari.

Avantajul acestui mic dispozitiv de prindere constă în faptul că, atunci când o plăcuţă s'a uzat, este suficient să apeşi un minuscul buton şi plăcuţa este eliberată de o altă plăcuţă care stă deasupra celei tăietoare şi face oficiul de sfărimător de şpan. Schimbarea are loc în câteva secunde.

Tov. Seminschi a demonstrat deasemeni aplicarea metodei Colesov întocmai cum o descrie autorul, adică cu avans mare şi suprafaţă fină, iar şpanul fărâmat. Dela această demonstraţie strungarii noştri au avut foarte mult de învăţat, în ce priveşte fixarea cuţitului şi felul cum trebue ascuţit. Cu acest prilej, s'a dovedit importanţa finisării muchiilor tăietoare, întrucât atunci când muchiile sunt foarte bine ascuţite, durata între două ascuţituri se măreşte mult, eliminând o bună parte din timpii morţi.

După demonstraţie a urmat o consfătuire la cabinetul tehnic, la care au participat stahanovişti, tehnicieni şi ingineri din uzină.

Cu o siguranţă uimitoare, tov. Seminschi a schiţat la tablă o serie de dispozitive şi scule pentru un complex de operaţiuni ce asigură o mare productivitate a muncii. Deasemeni a precizat că aşezarea cuţitului Colesov trebue să fie în centrul vârfurilor strungului.

Ca semn al dragostei tovărăşeşti pentru muncitorii din uzina noastră, tovarăşul Seminschi a lăsat ca model un dispozitiv de prins plăcuţe pe care noi l-am multiplicat.

Stahanovistul Constantin Prusan, şi alţii, folosind dispozitivul indicat de oaspetele sovietic, depăşesc simţitor sarcinile de plan, iar câştigul lor a sporit cu 10%. Strungarii stahanovişti din secţia mecanică I, ca de pildă Victor Pârlogea şi Ion Enescu, aplicând învăţămintele împărtăşite de tov. Seminschi, au contribuit ca planul secţiei pe luna decembrie să fie depăşit cu 60%.

Aceşti tovarăşi vor preda în şcoala de stahanovişti a uzinei.

Ing. Dumitru DRAGOMIRESCU
stahanovist, şeful secţiei mecanice I
uzinele „1 Mai" — Ploeşti

Aplicăm cele învăţate în U.R.S.S.

Când primăvara desghioacă năvalnic natura împietrită în lunile de iarnă, ţi se dezvălue la fiecare pas frumuseţi nebănuite: aici un arbore înfrunzit, crescut parcă din betonul zidurilor înconjurătoare; la o întretăiere de străzi câteva tufe se apleacă sub greutatea mugurilor gata să-şi arate minunile pe care le-au ascuns cu sgârcenie sub zăpada grea; poate chiar dela fereastra ta, aflată la etajul al VII-lea al unui masiv de beton, zăreşti nu prea departe, coroana unui stejar bătrân, întinzându-şi braţele cu dărnicie peste întinderile de piatră. Inainte cu câteva luni nici n'ai fi bănuit că la doi paşi de tine, pe drumuri bătute de sute de ori, se găsesc minunate elemente ale naturii. E primăvară şi acestea sunt darurile ei.

Dar şi acum în plină iarnă, senzaţia de prospeţime, de forţă creatoare, de noutate, o poţi afla cu uşurinţă pretutindeni, acolo unde oamenii muncesc. Mereu, la tot pasul întâlneşti bucuriile unei primăveri nesfârşite în timp. Peste întinderile patriei noastre bate vântul primăvăratic al prieteniei pe veci închegate cu poporul sovietic. Şi această prietenie desţeleneşte pământul nesfârşit al creaţiei vii, talentele şi capacităţile oamenilor muncii. Oriunde poţi întâlni oameni cu cele mai diferite profesii, care muncesc astăzi mai bine ca ieri, care şi-au descoperit posibilităţi noi de activitate creatoare în contact cu tehnica, ştiinţa, cultura sovietică. Intâlneşti tot mai des oameni ai muncii, care venind în contact direct cu realitatea sovietică, în anii de studiu sau în cei de specializare, aduc o contribuţie sporită la opera de făurire a unei lumi noi. Despre aceşti oameni şi despre succesele lor va fi vorba în rândurile care urmează.

„M'aţi învăţat să lupt şi să învinge"

Când inginerul Mihai Postelnicu a sosit, în anul 1951, pe şantierul hidrocentralei „V. I. Lenin" dela Bicaz, geruia a iarnă. Cei mai mulţi dintre constructori l-au primit cu încredere pe tânărul inginer, deabia venit de pe băncile facultăţii. Erau însă, şi dintr'aceia, „mai vechi în meserie", care l-au întâmpinat cu rezervă. „E prea tânăr. N'are experienţă" — spuneau ei.

E drept că inginerul Postelnicu n'avea mai mult de 25 de ani. Dar asezorul ani li se adăugase maturitatea, întelepciunea şi experienţa, dobândite la şcoala sovietică...

Vestea a cutreerat în goană şantierul: Mihai Postelnicu, inginerul dela lucrările barajului, studiase în Uniunea Sovietică! Alături de studenţii sovietici şi de cei din ţările de democraţie populară, învăţase timp de patru ani la Politehnica din Leningrad. Impreună cu toţi studenţii, el a făcut practică pe şantierele marilor hidrocentrale în construcţie din Uniunea Sovietică.

„Pe şantierele hidrocentralelor dela Dnepropghes sau Sviri am învăţat cum se organizează munca unei asemenea construcţii. Şi câte alte lucruri... toate o să-mi folosească..." spune inginerul.

Intr'adevăr, când a sosit pe şantier erau multe de făcut.

In ţara noastră se construia pentru prima dată o hidrocentrală atât de mare. Trebuia pus atunci accentul îndeosebi pe buna organizare a muncii.

— Este de primă urgenţă — a spus atunci în şedinţa cercului A.S.I.T. inginerul Mihai Postelnicu — să instalăm un post de dispecer. Pe marile şantiere sovietice această metodă de coordonare a muncii este de mult încetăţenită.

Tânărul inginer le-a arătat apoi felul în care, cu ajutorul postului de dispecer, se poate organiza mai bine întreaga muncă de coordonare. N'a trecut mult şi postul de dispecer a fost instalat. La baraj, comenzile date de dispecer se împrăştie în câteva secunde până la cel mai îndepărtat colţ al sectorului. Dintre toţi, cel mai mult s'a bucurat şeful adjunct dela baraj, inginerul Mihai Postelnicu. Reuşise să aducă pe acest şantier o părticică din experienţa dobândită pe marile şantiere sovietice.

★

S'au scurs aproape trei ani de când inginerul Mihai Postelnicu lucrează pe şantierul hidrocentralei dela Bicaz. Tânărul, faţă de care unii îşi manifestau la început neîncredere, este astăzi un conducător de nădejde, respectat. Comunist, el duce în masă cuvântul partidului, contribuind la înfăptuirea planului de electrificare a ţării.

„Lucrările înaintează văzând cu ochii — scrie el prietenului său sovietic Ivan Cealcovschi, inginer pe şantierul hidrocentralei dela Sviri. In curând va începe turnarea barajului. Anul acesta se pune şi temelia hidrocentralei noastre. Mă străduiesc să aplic aici ceeace am învăţat în ţara voastră minunată. De câte ori izbutesc să înfrâng o greutate, mă gândesc la tine, la toţi oamenii sovietici dela care am învăţat ceeace se numeşte tehnică înaintată... La voi, cei care m'aţi învăţat să lupt şi să învinge".

Elena DAN

Ceeace nu se poate uita

In coridorul principal al şcolii de pregătire a cadrelor pentru gospodăriile colective domneşte o linişte adâncă. Doar la intervale mari, răzbate glasul lectorului sau al vreunui cursant.

Aci, învaţă şi tov. Tinca Anton, preşedinta gospodăriei colective „I. C. Frimu", din raionul Lehliu. Privirea ei vie, iscoditoare, neastâmpărată, se remarcă imediat ce intri în sala de curs. La fel de vie a fost şi convorbirea pe care am purtat-o mai apoi, după terminarea orelor de curs.

CELE MAI FRUMOASE AMINTIRI

— Vedeţi, ne spune tov. Tinca, din întâmplările vieţii mele aceea care mi-a rămas neştearsă şi va rămâne pentru totdeauna este călătoria făcută în Uniunea Sovietică. De ea se leagă cele mai frumoase amintiri din viaţa mea.

Vorbind despre acest eveniment faţa tov. Tinca s'a înviorat.

— In viaţă sunt întâmplări şi întâmplări. Omului i se întâmplă multe şi vede tare multe. Pentru mine însă, care o viaţă întreagă am trudit la pământ, de neuitat îmi rămân holdele aurii, întinse fără de sfârşit, care m'au întâmpinat de cum am trecut graniţa Uniunii Sovietice.

Preşedinta gospodăriei agricole colective „I. C. Frimu" a vizitat Moscova, a fost în Uzbechistanul sovietic, a cercetat colhozurile milionare „Stalin" şi „Frunze" din această republică. In aceste două colhozuri, culturile de orez şi bumbac, viile şi livezile de pomi fructiferi, fermele pentru creşterea vitelor — toate îţi vorbeau cu putere despre belşugul, viaţa fericită din colhoz.

— Aveai ce învăţa, spune tov. Tinca. Am fost în casele colhoznice. Peste tot lumină electrică, aparate de radio, mobilă bună. In fiecare casă, parcă rădea însuşi belşugul vieţii colhoznice.

ROADELE CALATORIEI

Intorcându-se în mijlocul colectiviştilor, preşedinta gospodăriei a început prin informarea colectiviştilor şi a ţăranilor muncitori cu gospodării individuale asupra celor văzute în Uniunea Sovietică. Această sarcină de onoare, ea şi-a îndeplinit-o nu numai cu prilejul diferitelor adunări, ci şi zi de zi în convorbiri dela om la om şi din casă în casă. Astfel se răspândea experienţa colhoznicilor, metodele înaintate de muncă ce puteau fi aplicate şi în gospodăria colectivă „I. C. Frimu".

Rând pe rând, au fost introduse metoda semănatului în cruce, a desmiriştitului printre căli la 3 zile după recoltare, brăzdarea adâncă a ogoarelor de toamnă în vederea menţinerii umidităţii solului.

Rezultatele n'au întârziat să se arate. Recolta de grâu a fost de 2.200 kg. la hectar, cea de rapiţă a fost de 1.250 kg. la hectar. A fost mărită şi irigată grădina de zarzavaturi a gospodăriei.

Ceeace a impresionat-o în chip deosebit pe tov. Tinca Anton a fost faptul că toate colhozurile vizitate aveau o gospodărie cu multe ramuri şi din niciunul nu lipsea ramura creşterii vitelor. Tocmai deaceea ea s'a ocupat în deaproape de înfiinţarea unei ferme de vite pe lângă gospodăria pe care o conduce şi a învăţat pe colectiviştii cum să munceacă pentru a obţine o mai mare productivitate în creşterea vitelor.

Despre călătoria pe care a făcut-o tov. Tinca Anton în Uniunea Sovietică vorbesc cu multă bucurie membrii gospodăriei colective „I. C. Frimu".

— Am intrat în gospodărie în 1950, la înfiinţarea ei, spune tov. Neacşu Costache. De muncit am muncit dela început, dar n'am obţinut rezultate ca anul trecut. Acum muncim cu metode mai bune şi roadele sunt mai bune.

Colectivistul Neacşu Costache, muncind împreună cu nevasta lui, au primit pentru zilele-muncă din acest an 4.200 kg. grâu, 1.400 kg. porumb, 380 kg. floarea soarelui, orz, varză, lână, pânză, vin şi ţuică.

Acum are planuri mari de viitor. In primăvară va începe să ridice o casă. Intr'adevăr, acum fiecare colectivist harnic îşi poate face planuri frumoase de viitor.

Colectivista M. Ciausu se prezintă ori de câte ori are prilejul, cu cartea de vizită: „din brigada întâia, fruntaşă pe colectivă". Şi după ce stai mai îndeaproape de vorbă cu ea, afli că titlul de cinste pe care îl poartă brigada se datoreşte aplicării unor metode sovietice de muncă.

E tânără colectivista fruntaşă M. Ciausu. Altădată, o fată de vârsta ei avea multe griji pe care i le dădea gândul că trebue să-şi încropească o gospodărie şi nu are cu ce. Colectivista noastră a scăpat de asemenea griji.

— Ştiţi, ne spune ea, când mă gândesc în ce vremuri minunate îmi încep eu viaţa îmi aduc aminte de multe ori de cele pe care mi le-a povestit preşedinta noastră despre Uniunea Sovietică şi de fiecare dată simt că de acolo, de departe, ni s'a deschis nouă porţile unei alte vieţi, acolo e începutul fericirii noastre.

Are dreptate tânăra colectivistă. Cu ajutorul frăţesc al poporului sovietic construim noi astăzi o lume nouă pentru toţi oamenii muncii din patria noastră.

V. DASCALU

Brigadierul petrolist dela Scăeni

Dela Scăeni până hăt departe, la dunga orizontului se înşirule semeţe sondele noului zăcământ de ţiţei, descoperit acum patru ani. Paralel cu sondele de exploatare, s'au instalat aci — pentru prima dată la noi în ţară — sonde de injecţie. Cu ajutorul acestei minunate metode sovietice, se extrag anual sute de mii de tone de ţiţei, în plus. Doi ani au trecut de atunci, de când inginerii sovietici sosiţi la Scăeni arătau petroliştilor noştri cum se execută operaţiile de injectare a apei în straturile adânci ale pământului. Experimentarea a dat roade, iar acum, pe Valea Prahovei, apar tot mai multe sonde de injecţie.

Despre greutăţile începutului ne-a vorbit directorul oficiului de recuperări secundare, Florea Ghiuţă.

— Am învins, mai ales, — spune directorul oficiului, tovarăşul Florea Ghiuţă — pentrucă avem aici oameni minunaţi. Tehnicieni şi ingineri destoinici, brigadieri de nădejde...

Am cunoscut pe unul din brigadierii de nădejde ai schelei, Victor Costescu — un om potrivit de stat, cu privirea ageră. E greu să-l găseşti fără de lucru pe acest petrolist. A intrat în biroul directorului ca un învingător într'o bătălie grea.

— Am fost la sonda 782... până-i ziua terminăm spălarea. Aşa că, mâine îi dăm drumul la injectare.

Faţa directorului s-a luminat. Şi privirea lui părea că spune: „Ştiam că ai să izbuteşti, Costescule. Tu nu eşti din acela care să te pleci în faţa greutăţilor".

De când a venit din Uniunea Sovietică, unde s'a specializat vreme de 8 luni la schelele petrolifere din Crasnodar, Victor Costescu se străduie zi de zi să pună în practică cele ce a învăţat.

La Scăeni el a venit de 10 luni. Injectarea cu apă era şi pentru el o operaţie nouă — dar în Uniunea Sovietică studiase injectarea cu gaz. Elementele comune ale acestor două metode a căutat să le aplice aici. A dat o atenţie deosebită mai ales organizării muncii şi instruirii cadrelor.

— Să chemăm la consfătuirile noastre — a propus brigadierul, cabinetului tehnic — cât mai mulţi muncitori. Aşa pot afla ei mai multe noţiuni tehnice, aşa pot să ia parte mai activ la întregul proces tehnologic.

Dacă ai să vorbeşti cu şefii de echipă Gheorghe Vintilă, Ion Tarău, sau Dumitru Dumitrache, proaspeţi absolvenţi ai şcolilor de pe lângă fabrici şi uzine — S.F.U. — o să-ţi răspundă simplu:

— Fără sfaturile brigadierilor, fără ajutorul tov. Costescu am fi rămas încă mult timp simpli muncitori.

Acum cei trei tineri sunt conducători pricepuţi şi duc la bun sfârşit operaţii destul de grele. Brigadierul Victor Costescu continuă să le împărtăşească tuturor din experienţa dobândită la schelele petrolifere sovietice. In timp ce se execută spălarea, îndeamnă pe sondori să pregătească linia de gazlift şi linia de amestec. Nimic nu-i scapă din vedere pentru evitarea timpilor morţi. Se îngrijeşte ca echipa de acidizare să-şi transporte materialul din timp.

— In Uniunea Sovietică — spune brigadierul Victor Costescu — accidentele sunt aproape inexistente. Fac totul ca să sprijin acţiunea pentru securitatea muncii.

Nu demult brigadierul a ţinut o conferinţă despre tehnica securităţii muncii. El a explicat muncitorilor cauzele accidentelor şi le-a arătat cum se organizează munca în Uniunea Sovietică pentru a le evita.

Adesea în biroul directorului se ivesţe câte o întrebare de felul acesteia: „Ce facem? Intrăm în noapte şi n'am terminat drenajul". Şi nu de puţine ori printre cei care se oferă să dea o mână de ajutor — deşi este în timpul său liber — se află şi brigadierul fruntaş în producţie Victor Costescu. Aşa cum dealtfel l-au caracterizat şi tovarăşii săi de muncă, „brigadierul Victor Costescu a învăţat dela oamenii sovietici să socotească munca ca pe o chestiune de cinste, să nu precupeţească niciun efort pentru binele patriei".

A. STOICA

Expoziţia „Stalingradul astăzi"

Zilele acestea, cu prilejul aniversării a 11 ani dela victoria istorică a Armatei Sovietice la Stalingrad (2 Februarie 1943), în numeroase centre regionale şi raionale din ţară ca Ploeşti, Iaşi, Bicaz, Caransebeş, Rădăuţi, Tg. Mureş ş.a. a avut loc deschiderea festivă a expoziţiei: „Stalingradul astăzi", organizată de comitetele regionale şi raionale A.R.L.U.S.

Imaginile expuse înfăţişează pe de o parte distrugerile cauzate de armatele hitleriste cotropitoare, iar pe de altă parte roadele avântului şi dârzeniei cu care au muncit locuitorii Stalingradului pentru ca să ridice din ruine oraşul nou — Stalingradul de azi.

Vizitând expoziţia, ceeace-ţi atrage atenţia dela început este un grup de tablouri ce ilustrează luptele purtate de eroicii ostaşi ai Armatei Sovietice împotriva cotropitorilor hitlerişti precum şi distrugerile şi ruinele care au rămas în oraş în urma celor 160 de zile de luptă crâncenă, necincetată.

Un panou, care poartă inscripţia: „Fotocopia diplomei privind decernarea drapelului de luptă oraşului Ţaritân", aminteşte vizitatorului trecutul glorios de luptă al acestui oraş, anul 1918, când unităţile Armatei Roşii au apărat libertatea şi independenţa tinerei republici sovietice. Cu câteva decenii mai târziu, tot aici, la Ţaritân, — azi Stalingrad — armatele sovietice, jurând să păstreze ceeace au făurit şi apărat înaintaşii lor, au dat lovitura hotărîtoare care a marcat înfrângerea armatelor hitleriste în al doilea război mondial. Astfel oraşul Stalingrad a devenit pentru a doua oară oraş-erou.

Un tablou impunător înfăţişează „Piaţa luptătorilor căzuţi la meetingul din 4 februarie 1943". Aici, locuitorii oraşului, mic şi mare, s'au angajat să pună toate forţele şi toată energia pentru vindecarea rapidă a rănilor pricinuite de război, să facă mai mândru şi mai puternic oraşul erou. Acest angajament a fost susţinut de întregul popor sovietic. Din toate colţurile Uniunii Sovietice, potrivit Hotărîrii Comitetului de Stat al Apărării, au început să sosească eşaloane cu materiale de construcţii şi utilaje pentru refacerea Stalingradului.

Şi angajamentele au devenit fapte. Uzina de tractoare „Crasnâi Octiabr", prin care a trecut linia frontului, în scurt timp după încetarea focului a fost refăcută şi mărită, iar astăzi dă agriculturii sovietice de două ori mai multe tractoare ca înainte de război. O hartă a Stalingradului şi a împrejurimilor sale arată că astăzi oraşul este port la Canalul Volga-Don „V. I. Lenin", măreaţă construcţie a comunismului, care-i înlesneşte ieşirea la cinci mări pe o distanţă de 250 de km. De o parte şi de alta a Canalului se întind perdelele silvice. Câmpiile Stalingradului, altădată secetoase, rodesc astăzi din plin, contribuind direct la asigurarea belşugului, a bunăstării în casele locuitorilor din regiunea Stalingrad.

Stalingrădenii s'au apucat cu hărnicie să-şi dureze locuinţe frumoase, confortabile. Numeroase fotografii din expoziţie înfăţişează Stalingradul de astăzi ca pe un mare şantier de construcţie. Aspectul oraşului se schimbă văzând cu ochii. Acolo unde ieri mai erau încă ruine, astăzi se înalţă clădiri impunătoare. Ideea conducătoare în construirea oraşului este atât grija pentru confortul populaţiei, pentru satisfacerea maximă a cerinţelor materiale şi culturale ale oamenilor muncii, cât şi realizarea de clădiri monumentele, destinate locuinţelor ori diferitelor instituţii culturale. Noile construcţii de pe străzile Păcii, Comsomolscaia, Bulevardul Stalin ş.a. oglindesc viu această preocupare. Stalingradul se transformă cu fiecare zi într'un oraş nou, măreţ mult mai frumos ca cel dinainte de război.

Zilele luptelor neîndupleçate din anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei au lăsat răni adânci în Stalingrad. Au fost transformate în ruine şi cenuşă şcoli, spitale, instituţii culturale etc. In anii care s'au scurs de atunci, în oraşul Stalingrad s'au ridicat case de locuit pe o suprafaţă de 1.340.000 m.p., 90 de şcoli, 140 grădiniţe şi creşe pentru copii, 10 şcoli medii tehnice şi 7 institute de învăţământ superior (care pregătesc profesori, agronomi, medici, ingineri şi tehnicieni de diferite specialităţi), 2 teatre, 37 cluburi, 82 de biblioteci, 82 de institute medicale utilate cu aparatajul necesar, 106 cantine şi restaurante, 504 magazine, 11 pieţe colhoznice, 65 km. linii de tramvai, 10 uzine de apă ş. a.

Imagini sugestive înfăţişează felul în care îşi petrec timpul liber locuitorii Stalingradului. Iată, de pildă, sala de concert a Teatrului Muzical, plină până la refuz cu oameni care ascultă cu atenţie. In marele club al uzinei „Crasnâi Octiabr" se întrec echipele artistice de amatori, iar în sala de lectură a bibliotecii nu mai e niciun loc liber. Atât în oraş cât şi prin împrejurimi sunt multe colţuri pitoreşti, unde stalingrădenii se pot odihni în tihnă, după o zi de muncă.

Panouri luminoase redau viaţa fericită, bogată în evenimente a copiilor, activitatea lor în şcoli, la palatul pionierilor, în tabere etc.

Alte imagini ilustrează grija deosebită pe care o poartă Statul Sovietic pentru sănătatea oamenilor muncii, pentru confortul lor, pentru a le asigura un nivel de viaţă din ce în ce mai ridicat.

Ultimele panouri prind aspecte dela manifestările de masă, dela meetingurile la care participă locuitorii Stalingradului. Aceşti oameni care îşi făuresc o viaţă din ce în ce mai bogată şi mai frumoasă, n'au uitat şi nu pot uita grozăviile războiului. Deaceea, alături de toţi oamenii cinstiţi din întreaga lume, ei aprobă politica externă a Uniunii Sovietice, sprijină iniţiativele şi propunerile Statului Sovietic cu privire la destinderea încordării internaţionale şi rezolvarea problemelor litigioase pe calea tratativelor.

Expoziţia „Stalingradul astăzi" este un bun prilej pentru oamenii muncii din ţara noastră de a cunoaşte viaţa, munca şi realizările acelor oameni care luptă pentru ca măreţia şi gloria oraşului-erou să nu se stingă niciodată.

Florica SAVA.

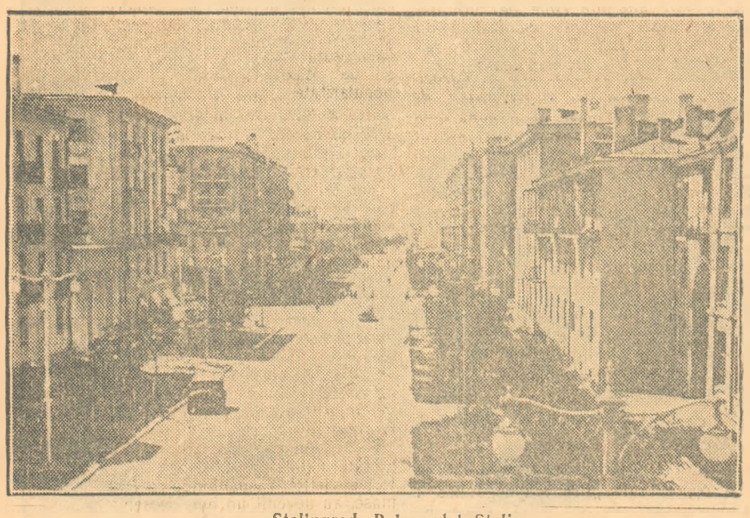

Stalingrad. Bulevardul Stalin

Prin institutele de cercetări ştiinţifice

Moscova... Leningrad... Sverdlovsc... Nume de oraşe pe care numeroşi oameni ai muncii din ţara le cunosc nu numai din cele auzite sau din paginile cărţilor, ci nemijlocit, datorită anilor pe care i-au petrecut acolo. In renumitele institute de învăţământ din aceste oraşe şi din altele răspândite pe întinsul Uniunii Sovietice, sute şi mii de tineri şi-au însuşit bunurile celei mai înaintate culturi. Astăzi îi poţi întâlni în fabrici, pe ogoare, în facultăţi, răspunzând cu munca lor speranţelor pe care le-au nutrit oamenii muncii, trimiţându-i să înveţe în Uniunea Sovietică.

Unii lucrează în institutele de cercetări ale Academiei R.P.R., alături de bătrânii şi respectaţii noştri oameni de ştiinţă, alături de numeroşi tineri veniţi aici de pe băncile facultăţilor noastre. Umăr la umăr, cadrele ştiinţifice formate în Uniunea Sovietică aduc partea lor de contribuţie în dezvoltarea continuă a cercetărilor din diferitele sectoare de activitate ştiinţifică, spre folosul cauzei comune: progresul şi bunăstarea poporului muncitor.

PENTRU FABRICAREA FIRELOR KAPRON

Cine nu cunoaşte astăzi renumiţii ciorapi „Kapron"? Trainici şi frumoşi, ei sunt preţuiţi şi căutaţi. Prin rezistenţa şi elasticitatea lor, datorită faptului că nu sunt atacate de unele substanţe chimice, firele kapron îşi găsesc o tot mai largă întrebuinţare în producţia articolelor de larg consum, în fabricarea năvoadelor de pescuit, a otgoanelor etc.

Astăzi, firele de kapron sunt aduse din Uniunea Sovietică şi sunt prelucrate în fabricile noastre.

Intr'unul din institutele de cercetări ştiinţifice din ţara noastră se lucrează, însă, la crearea kapronului românesc. Despre aceste lucruri ne-a vorbit inginerul Alexandru Lupu, care s'a specializat în această problemă la Institutul textil din Moscova.

— Putem şi vom obţine kapron românesc. Materia primă necesară producerii acestor fire sintetice se găseşte din abundenţă în ţara noastră. Filarea firelor poliamidice, a firelor kapron în ţara noastră este tema la care lucrăm acum.

Muncind pentru sporirea bunurilor de larg consum necesare ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii din ţara noastră, inginerul Alexandru Lupu foloseşte experienţa acumulată în anii de studiu făcut la Moscova şi îşi îmbogăţeşte necontenit experienţa prin noile lucrări ştiinţifice sovietice. Pentru proiectarea aparatelor de filat foloseşte lucrări ca: „Maşini şi aparate pentru producerea firelor sintetice" de S. A. Tairov şi Ciaidniani şi altele.

— Una din bazele materiale ale muncii de cercetare — ne spune inginerul Alexandru — este documentarea. O documentare bună duce la rezolvarea problemelor în termenul cel mai scurt. Şi documentarea sovietică ne este sprijinul cel mai de preţ.

LA INSTITUTUL ENERGETIC

Tov. Constantin Apetrei, candidat în ştiinţe tehnice, şi-a făcut studiile de specializare la Leningrad, la catedra de maşini electrice a Institutului Politehnic „M. I. Calinin".

Astăzi, tov. Apetrei lucrează la Institutul energetic al Academiei noastre. Una din primele lui acţiuni, a fost transmiterea experienţei sovietice în ceeace priveşte organizarea muncii în cadrul Institutului.

Paralel cu această activitate, tov. Apetrei s'a ocupat de problema reglării vitezei hidroagregatilor de putere mică şi mijlocie. El şi-a pus ca scop simplificarea schemei de reglare a vitezei hidroagregatilor, în vederea micşorării costului regulatorilor. Recent, el a prezentat roadele muncii sale în cadrul unei comunicări făcute la sesiunea Academiei R.P.R.

PROBLEMA INDUSTRIALIZARII FRIGULUI

Unul din factorii de seamă ai unei producţii alimentare de bună calitate şi cu sortimente cât mai diferite este acela al industrializării frigului. Ing. Aurel Ciobanu s'a specializat în problema industrializării peştelui cu ajutorul frigului artificial. Cercetările în acest domeniu le desfăşoară la Serviciul de cercetări pentru industrializarea frigului, al Institutului pentru industria cărnii, laptelui şi frigului.

Metoda introdusă pe scară industrială a fost acea a congelării peştelui de apă dulce şi de mare, atât în vederea asigurării de stocuri de materie primă fabricilor cât şi pentru a fi dat în consum, ca peşte proaspăt, populaţiei. Prin noile metode se poate congela şi specia crap, care nu se putea congela cu vechile sisteme, deoarece căpăta un gust amărui. Ing. Ciobanu, experimentând metoda sovietică de congelare a peştelui în brichete, a reuşit să o introducă şi în industria noastră piscicolă.

★

In institutele de cercetări ale Academiei R.P.R. se desfăşoară o activitate tot mai susţinută pe linia rezolvării problemelor pe care le ridică practica construirii socialismului în ţara noastră, grija pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii. In rezolvarea acestor probleme o contribuţie de seamă o aduc cadrele ştiinţifice pregătite în Uniunea Sovietică.

Virginia HOISAN

Dezvoltarea industriei noastre petrolifere — rod al ajutorului sovietic

Iancu Horaţiu
Locţiitor al ministrului Industriei petrolului

În fiecare colţ al ţării noastre, în orice domeniu al luptei pentru construirea socialismului, pentru ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii, se văd puternicele roade ale prieteniei cu Uniunea Sovietică, ale marelui ajutor sovietic. Rezultate importante are folosirea ajutorului sovietic în domeniul industriei de extragere şi prelucrare a petrolului, care este o însemnată bogăţie a ţării noastre.

În trecut, petrolul românesc a trezit poftele hrăpăreţe ale trusturilor monopoliste străine care, cu ajutorul guvernelor burghezo-moşiereşti, au reuşit să pună stăpânire pe aproape toate terenurile petrolifere, pe care le-au exploatat în mod prădalnic. Este de ajuns să arătăm că, timp de 8 ani, volumul forajului, raportat la tona de ţiţei extrasă, a scăzut cu 40% şi că extracţia medie pe sondă a crescut cu 65%. Zăcăminte extrem de bogate ca Bucşani şi altele au fost epuizate în 2—3 ani, iar sonde în producţie erau abandonate ca fiind „nerentabile".

La sfârşitul celui de al doilea război mondial, industria noastră de petrol era lipsită de rezerve pentru foraj, având fondul de sonde productive aproape complet epuizat, cu un număr enorm de sonde abandonate, cu sonde şi zăcăminte inundate de apă, cu utilajul de zeci de tipuri diferite şi uzat la maximum, cu rafinăriile distruse de bombardamentele americane.

Datorită grijii deosebite a partidului, cu ajutorul neprecupeţit al Uniunii Sovietice, prin munca neobosită şi plină de elan a petroliştilor, situaţia s'a schimbat radical în câtiva ani. Industria de petrol a fost înzestrată cu utilaj sovietic nou şi modern pentru prospecţiune şi explorări, ceeace a permis ca cercetarea de noi structuri să se extindă rapid. Numai după puţin timp s'au descoperit noi regiuni petrolifere. Multe din şantierele vechi au renăscut într'o proporţie mult superioară faţă de anii dinaintea războiului prin descoperirea de zăcăminte noi la adâncimi tot mai mari. Forajul de explorare în continuă creştere constitue astăzi mai mult decât jumătate din volumul total al forajului. Astfel s'au asigurat rezerve de foraj pe cel puţin doi ani; ele sunt în continuă creştere şi au permis ca producţia de ţiţei să sporească într'un ritm nemaiîntâlnit în ţara noastră.

În anul 1953, producţia de ţiţei a atins nivelul cel mai mare pe care l-a cunoscut vreodată ţara noastră. Sunt asigurate condiţii optime pentruca în anul 1955 producţia de ţiţei să depăşească 11.000.000 tone.

Extracţia ţiţeiului din noile structuri se realizează pe baze ştiinţifice, elaborate de savanţii sovietici. Săparea şi exploatarea sondelor productive se face pe bază de proiecte care ţin seama de toate caracteristicele zăcământului, asigurând utilizarea maximă a energiei acestuia şi o extracţie maximă de ţiţei la cel mai redus preţ de cost. Cantitatea totală de ţiţei extrasă în acest fel este cel puţin de două ori mai mare decât cea obţinută după sistemele vechi. Pe baza proiectelor noi, înaintate, ţiţeiul extras este înlocuit prin injectarea în zăcământ a unor cantităţi însemnate de gaze sau de apă.

Cele mai importante zăcăminte au fost studiate de savantul sovietic Crilov şi, pe baza indicaţiilor sale, inginerii noştri au studiat şi întocmit proiectele pentru punerea în producţie a tuturor noilor zăcăminte. Staţii de compresoare şi de pompe, construite cu utilaj sovietic, injectează astăzi în zăcământ sute de mii de metri de gaze şi de apă. În anul 1953, s'au obţinut mari cantităţi de tone de ţiţei, ca rezultat al acestor măsuri.

Ştiinţa sovietică ne-a ajutat să introducem şi să îmbunătăţim necontenit şi tehnologia extracţiei din sondele vechi. Astfel, fondul total al sondelor este în continuă creştere, atât prin săparea de sonde noi, cât şi prin repunerea în producţie a sondelor abandonate sau deteriorate de capitalişti.

În forajul sondelor, se folosesc tot mai mult metodele avansate sovietice care au dat posibilitatea ca să se foreze — cu viteze deosebit de mari — în regiuni unde fostele societăţi ce foloseau utilaje şi metode americane de lucru nu puteau termina o sondă nici în trei ani. Ca rezultat al aplicării metodelor sovietice de lucru, productivitatea muncii în industria noastră de petrol a crescut în decurs de numai cinci ani cu 82%.

Ajutorul sovietic este multilateral. Marea ţară a socialismului ne-a ajutat deasemenea prin specialişti şi prin documentaţie tehnică să creăm o industrie proprie de utilaj petrolifer, capabilă să asigure industria noastră petroliferă cu aproape tot utilajul necesar.

Cu ajutorul Uniunii Sovietice, România este astăzi unica ţară mică bogată în petrol care produce singură utilajul necesar exploatării.

În uzinele noastre, s'au construit — pentru prima oară — nu numai instalaţii complete de foraj cu acţionare termică, electrică sau cu aburi, nu numai instalaţii de producţie, granice portabile, agregate de cimentare, sape cu role, etc., ci şi utilaje şi aparatură pentru instalaţiile de prelucrare a ţiţeiului, cu ajutorul cărora — pe baza indicaţiilor date de specialiştii sovietici — s'au reconstruit şi extins vechile rafinării. Învăţând din tehnologia modernă, creată de ştiinţa sovietică, obţinem astăzi în prelucrarea ţiţeiului o valorificare mult mai mare decât în trecut şi produse noi pe care înainte — deşi ţară exportatoare de produse petrolifere — le importam.

Specialişti sovietici de cea mai înaltă calificare ne-au ajutat ca, pentru prima oară în ţara noastră, să punem bazele unui institut de proiectări, în care sute de ingineri şi tehnicieni au învăţat dela specialiştii sovietici să proiecteze rafinării noi ce se vor construi cu utilaj sovietic sau fabricat în ţară. Construcţia de noi rafinării se face concomitent cu dezvoltarea şantierelor şi cu prelucrarea tot mai avansată, cu o valorificare din ce în ce mai ridicată a producţiei.

La ridicarea nivelului tehnic al inginerilor şi tehnicienilor petrolişti a contribuit înfiinţarea Institutului de Petrol şi a şcolilor medii tehnice, organizate după modelul sovietic, cu ajutorul specialiştilor sovietici. În timp ce în perioada 1929—1933, la secţia de mine şi metalurgie a Şcolii politehnice, — care pregătea ingineri pentru industria de petrol, carboniferă, minieră şi siderurgică, erau admişi abia 10 studenţi pe an, în perioada 1949—1953, numai Institutul de Petrol a fost absolvit de peste 350 de tineri ingineri.

Numeroşi ingineri, tehnicieni şi muncitori au fost trimişi la specializare în U.R.S.S.; un număr important de studenţi învaţă în universităţi sovietice. Prin ridicarea nivelului tehnic, prin însuşirea metodelor perfecţionate ale petroliştilor sovietici, petroliştii noştri au dobândit succese deosebit de însemnate. Numărul stahanoviştilor a crescut la 1900, iar al fruntaşilor în producţie la peste 12.000. Ca răsplată pentru succesele obţinute, schela Târgovişte a fost distinsă în 1951, cu steagul producţiei al Consiliului de Miniştri, iar în 1952 schela Boldeşti a primit steagul producţiei al Consiliului Central al Sindicatelor. Tovarăşul Dumitru Arjan a primit înalta distincţie de Erou al Muncii Socialiste, iar brigadierii Popa I., Timofte Prunache şi Gh. Enescu, precum şi inginerii St. Gabor şi Dr. Debie, geologii E. Cristescu şi D. Preda, pentru contribuţia deosebită ce au adus-o la dezvoltarea industriei petrolifere sunt laureaţi ai Premiului de Stat.

Prin creşterea producţiei şi productivităţii muncii, prin creşterea calificării muncitorilor, tehnicienilor şi inginerilor creşte şi câştigul lor mediu care în 1953 a fost cu 38% mai mare decât în 1948. Au apus pentru totdeauna vremurile când salariile muncitorilor erau mereu scăzute şi mii de muncitori erau lăsaţi pe drumuri în urma ordinelor primite din străinătate. Au apus pentru totdeauna vremurile când muncitorii petrolişti locuiau în bordeie săpate în pământ şi mâncau într'un ungher de sondă un castravete cu mămăligă. Prin grija partidului, nivelul de trai al petroliştilor se îmbunătăţeşte necontenit. În perioada 1948—1953, s'au dat în folosinţă peste 900 de apartamente, cămine cu o capacitate de peste 23.000 locuri, 60 cluburi, 14 case de odihnă. Toţi muncitorii, indiferent de locul de muncă, au asigurată la cantină o masă caldă şi substanţială. Hotărîrea Plenarei C.C. al P.M.R. din 19—20 august 1953 prevede o serie de măsuri ca: îmbunătăţirea sistemului de salarizare, intensificarea construcţiilor socialculturale, acordarea de credite pentru locuinţe proprii, îmbunătăţirea asistenţei medicale, îmbunătăţirea aprovizionării cu bunuri de larg consum şi altele, care vor contribui la o ridicare şi mai mare — într'un timp scurt — a nivelului de trai, material şi cultural al oamenilor muncii.

Muncitorii şi tehnicienii petrolişti muncesc cu râvnă pentru aducerea la îndeplinire a sarcinilor ce le revin, pentru ridicarea producţiei de bunuri de larg consum. Astfel numai în cursul trimestrului IV al anului 1953 şi în luna ianuarie 1954, livrările de gaze lichefiate au crescut cu 25%. Tot în semestrul II din 1953 s'au pus la dispoziţia producătorilor de bunuri de larg consum cantităţi importante de ceresină, în completarea repartiţiilor de parafină. S'au luat deasemenea măsuri pentru mărirea producţiei şi îmbunătăţirea calităţii produselor petrolifere folosite în industria farmaceutică şi la fabricarea săpunurilor. Se înmulţesc şi sporesc staţiile de distribuţie a petrolului în scopul îmbunătăţirii deservirii populaţiei. Se construiesc şi se extind depozitele de produse petrolifere ce deservesc agricultura. Se măreşte producţia şi se îmbunătăţeşte sortimentul uleiurilor destinate în special agriculturii. S'a organizat deasemenea fabricarea unor produse necesare industriei uşoare, care până acum se importau.

În realizarea acestor sarcini, un rol deosebit de important revine întreprinderii „Sovrompetrol", care constitue o pârghie puternică în dezvoltarea industriei de petrol, fiind totodată un model de gospodărire şi conducere socialistă.

Oamenii muncii din ţara noastră sunt nemărginit de recunoscători prietenului dezinteresat, fratelui mai mare, glorîosului popor sovietic pentru ajutorul lui fără de preţ. În fiecare din multele şi marile succese ale republicii noastre populare, vedem roadele prieteniei cu Uniunea Sovietică; slăvim această prietenie şi ne străduim ca sub semnul ei, să obţinem noi succese pe drumul socialismului şi al păcii.

Practicanţii

P. Antonov
I. Riumchin

Unele profesiuni ca, de pildă, cea de pilot, de constructor sau de marinar, sunt deosebit de atrăgătoare. Dar mai există o altă profesiune: acea de vânzător. Dacă oamenii sovietici, plecând din magazin, sunt mulţumiţi de felul cum au fost serviţi, mândria vânzătorului pentru munca sa este pe deplin justificată. În viitorii trei ani, se vor deschide în ţară 40.000 de magazine noi. În acest scop se pregăteşte o armată uriaşă de vânzători. La şcoala orăşenească de lucrători comerciali din Moscova s'au înscris în septembrie 1953, 600 de elevi. Aceştia fac practică în nenumărate magazine alimentare din Moscova. În magazinul Nr. 7, de pe strada Gorchi, sunt 28 de astfel de practicanţi. Toţi aceştia au absolvit cursul elementar de 7 ani, iar acum învaţă mai departe.

Aici, ziua de lucru începe înainte de deschiderea magazinului: trebue din timp pregătite, aşezate pe tejghea şi cântărite alimentele cele mai mult căutate, pentru ca oamenii să nu stea la rând.

Nina Sergheevna Cuznetova, instructorul şcolii, pune câteodată întrebări cu totul neaşteptate: — Dar calendarul îl cunoaşteţi bine, fetelor?

— Dar de ce tocmai calendarul?

— Pentrucă anumite „zile de vârf" pot fi stabilite după calendar. De pildă, sfârşitul anului şcolar. Multă lume vine să cumpere cadouri pentru copii. Dacă nu te-ai pregătit din vreme, se face aglomeraţie.

Însfârşit uşa magazinului s'a deschis primitor. Începe vânzarea. Îndată se ivesc nenumărate probleme mari şi mici, care trebuiesc rezolvate pe loc.

Nu este simplu, de pildă, să sortezi carnea aşa cum trebue. Şi asta este doar primul stadiu al pregătirii.

Iată al doilea stadiu, ceva mai complicat.

— Ai tăiat, Jenia?

— Am tăiat.

— Dar pentru ce ai tăiat?

— Cum pentru ce? Pentru vânzare.

— Dar ce se poate pregăti din această bucată?

— Păi, din asta... Cumpărătorul singur ştie la ce-i foloseşte.

— Cumpărătorul poate să ştie sau să nu ştie. Atunci tu eşti dator să-i dai un sfat. Pentru primul fel de mâncare — capul, pieptul, pentru al doilea — pulpa, rasolul. Din osul cu măduvă poţi prepara o supă bună... Dar notează-ţi, notează-ţi!

Jenia şi Iura încep să noteze: se vede treaba că e necesar să cunoşti şi aceasta!

★

— Ai cântărit, Lidocica?

— Am cântărit.

— Iar acum socoteşte repede în minte, cât face!

Vasăzică trebue să fii şi un bun socotitor — numai aşa îl deserveşti repede pe cumpărător.

Există o expresie care până nu demult părea foarte complicată: determinarea organoleptică a alimentului. Trebue să ştii să recunoşti marfa după aspectul ei exterior, după gust şi întotdeauna fără greş, chiar şi atunci când, de pildă, salamul este învelit în slănină şi diferitele sorturi seamănă unele cu altele, ca nişte fraţi gemeni.

— Foarte bine. Aţi determinat totul foarte exact — spune instructorul, adresându-se elevilor. Cumpărătorul vă cere salam de Poltava. Să admitem un caz neplăcut: nu aveţi salam de Poltava. Atunci, ce-o să faceţi?

— Am să-i propun să cumpere salam de Cracovia — răspunde Saşa Zaiţeva — sunt doar aproape la fel. Poate că cumpărătorul o să fie de acord.

— Iată un răspuns chibzuit.

Principalul în comerţ este o justă atitudine faţă de cumpărători. De aceea caetul de reclamaţii şi propuneri a devenit pentru elevi unul din materialele de studiu: cerinţele cumpărătorilor sunt lege pentru vânzător, observaţiile cumpărătorilor — lecţii pentru el.

La început le-a fost greu să se desobişnuiască să spună cumpărătorilor „mătuşe", „unchiule". Unii dintre elevi erau nedumeriţi:

— Dar cum se poate, Nina Sergheevna? Vasăzică şi unei fetiţe de 6 ani trebue să-i spun „dumneata"?

— Dar tu cum crezi? Şi ea este cumpărător!

Elevii caută să-şi petreacă timpul lor liber tot împreună: de câteva ori au fost la cinematograf şi au vizitat muzee. Şi-au ales ca responsabil cultural pe Nizoveţ. Mândru de această sarcină, Nizoveţ a început să desfăşoare o vie activitate. El o să procure pentru întregul colectiv bilete la filmul-spectacol „Duşmanii", pentru două serii deodată.

★

Seara se face bilanţul zilei. Astăzi, fetele dela sectorul făină au fost la înălţime. Ele au întrebat pe toţi cei care au cumpărat făină: nu cumva vă trebue şi drojdie de bere? Şi într'adevăr: cumpărătorul poate să uite, iar ele i-au adus aminte.

Fetele dela sectorul gastronomic au avut o bună iniţiativă. În încăperea de serviciu a magazinului ele au cântărit găinile, au calculat şi au scris pe o etichetă deasupra fiecăreia greutatea şi preţul. Tocmai de aceea n'a fost aglomeraţie astăzi la sectorul gastronomic.

Dacă instructoarea este nemulţumită de ceva, unul dintre elevi o linişteşte:

— Nu vă supăraţi, Nina Sergheevna, peste 8 luni când o să terminăm şcoala, cumpărătorii din toată Moscova vor veni grămadă la magazinul nostru alimentar Nr. 7 să vadă cu propriii lor ochi o deservire ireproşabilă!

Clasicii noştri despre literatura rusă

Chiar dacă în trecutul culturii noastre traducerile din literatura rusă au fost rare, cei mai mulţi dintre scriitorii noştri clasici n'au rămas străini cu desăvârşire faţă de mişcarea literară din răsărit. Scriitorii noştri, cititori de literatură rusă, au văzut în operele maeştrilor realismului critic autentice modele de zugrăvire artistică a adevărului vieţii, făclii care luminau năzuinţele poporului către libertate. De aici şi marea simpatie a scriitorilor noştri pentru literatura rusă.

Este interesant şi plăcut să te afunzi în răsfoirea unor astfel de pagini de mărturii sincere ale unei prietenii cu rădăcini seculare. Dacă ar fi să trecem în revistă numai câteva păreri ale scriitorilor noştri despre cei ruşi, şi tot ne-am putea alcătui o imagine a diversităţii lecturilor din literatura rusă şi a dragostei adânci pentru ea.

Încă Mihail Kogălniceanu, în „Cuvânt pentru deschiderea cursului de istorie naţională" (1843), pomenea cu admiraţie numele istoricului rus Caramzin, unul dintre stâlpii începuturilor literaturii ruse. Un an mai târziu, în „Istoria unui galbân şi a unei parale" (1844), Vasile Alecsandri cita versuri din poemul puşchinian „Ţiganii" pe care-l tradusese fabulistul Al. Donici, şi simţea trebuinţa să insiste asupra autorului — „Puşchin, vestitul poet rusesc", cum îl numea el.

În 1844 au apărut „Satire şi alte poetice compuneri de Prinţul Antioh Cantemir", traduse de Constantin Negruzzi şi Alexandru Donici şi însoţite de o biografie redactată de traducători, în care se face un cald portret al poetului rus.

În scrisoarea VII (Callpso) din ciclul „Negru pe alb", C. Negruzzi îşi amintea cu emoţie de clipele petrecute în tovărăşia lui A. S. Puşchin, la Chişinău, unde ţarul Nicolai exilase pe marele poet rus. *„În toată însă această societate,* — spune C. Negruzzi, — *două persoane numai îmi făcură o întipărire neştearsă. Acestea erau un om tânăr de o statură mijlocie, purtând un fes pe cap, şi o jună înaltă faţă, învăluită într'un şal negru, pe care le întâlneam în toate zilele la grădină. Aflai că junele cu fesul era poetul A. Puşchin, acest Byron al Rusiei, ce avu un sfârşit aşa de tragic..."* Mai departe scriitorul român scrie: *„Puşchin mă iubea, şi găsea plăcere a-mi îndrepta greşalele ce făceam vorbind cu el franţuzeşte. Câteodată venea şi ne asculta ore întregi, pe mine şi pe Calipso vorbind greceşte; apoi începea a-mi recita niscai versuri de a lui, pe care mi le traducea" „Câteodată însă când citeam poeziile marelui poet rus, şi mai ales „Şalul negru", aceste versuri ce sunt un poem întreg făcut înadins pentru tânăra fată, îmi aduceam aminte de acea femee cu chip îngeresc..."*

Deopotrivă cu Puşchin, un alt mare scriitor rus, care a emoţionat pe mulţi scriitori ai noştri prin talentul său puternic a fost Nicolai Gogol. „Revizorul" acestuia s'a jucat pe scena Teatrului Naţional din Bucureşti. Poetul Cezar Bolliac, într'un articol publicat în „Trompeta Carpaţilor" (24 februarie 1874) admira în nemuritoarea comedie *„nemerita idee în ce trebue satirat mai mult şi mai întâi viţiul social"*. Într'un articol nesemnat din „Ghimpele" (24 februarie 1874) I. L. Caragiale se ocupa şi el de „Revizorul", despre care spunea că este *„un adevărat reflect al epocei de cinism şi de imoralitate neînfrânată în care trăim"*.

Alături de „Revizorul", circulau în ţara noastră în acea vreme şi traduceri franceze ale gogolienelor „Suflete moarte". După un spectacol cu „Revizorul", Mihail Eminescu socotise de cuviinţă să scrie nu o simplă cronică dramatică, ci un articol despre „Comedia franceză şi Comedia rusească". Aci, marele nostru poet osândeşte farsele uşuratice franceze, comediile bulevardiere şi alte producţii dramatice dela periferia teatrului francez care abundau pe scenele noastre şi contrapune acestora nemuritoarea comedie a lui Gogol. Scrîind despre această „comedie de obiceiuri" Eminescu zicea: *„Gogol e după unii cel mai original, după alţii cel mai bun autor rusesc. Lucrul stă însă astfel: el s'a 'nrădăcinat în minte viaţa reală a poporului rusesc; tipurile sânt copiate de pe natură, sânt oameni aevea, precum îi găseşti în târguşoarele pierdute în mijlocul stepelor căzăceşti... Ca toţi scriitorii, care nu se silesc să ne spue ceva, pentru a ne procura petrecere, ci care au de spus ceva adevărat, fie chiar un trist adevăr, Gogol nu vânează nicăiri efectul pentrucă el n'a scris pentru tantieme, nici pentru succes, ci pentrucă i-a plăcut lui să scrie, cum simţea şi vedea lucrurile, fără a se preocupa mult de regulele lui Aristotel. Şi, după a noastră părere, bine a făcut. Interesul febril, pe care ni-l insuflă comediile franţuzeşti moderne, în care planul piesei se'ntlemeiază sau pe adulterii sau pe încercări de adulteriu, făcând din păcatele femeilor şi bărbaţilor*

picanterii dramatice, plăpărate cu expresii lunecoase şi situaţii şi mai lunecoase: toate acestea Gogol nu le cunoaşte. Ai într'o răsadniţă deosebite seminţe, cade o ploaie şi toate răsar în plină lumină, fiecare în felul ei. Ai şi aici o răsadniţă de oraş provincial, în care toţi dormitează în păcate moştenite, fără ca lumea să se preocupe mult de ei... când, iată că apare un „revizor" şi toate aceste plante s'arată pline, greoaie, de-a dreptul pe scenă şi cunoşti că nu-i între ei nici o imitaţie în carton, nici un caracter afectat — răutatea şi înjosirea omenească s'arată aşa cum sânt, şi rădem de ele. Rădem şi... după opinia unora, adevărata comedie trebue să te facă melancolic... ne întristăm. Acesta este efectul piesei lui Gogol ca şi acela al adevărului şi naturii Natura şi adevărul sânt serioase"

Opera lui Gogol era foarte preţuită şi de Alexandru Odobescu care descrîind în „Pseudokynegetikos" (1874), peisagiile Bărăganului, cita un crâmpei descriptiv din „Taras Bulba" iar apoi adăuga: *„Mă opresc, căci mi se pare că, fără ştirea lui dumnezeu şi a cititorilor, am început să traduc descrierea stepei malorosiene, una din paginile cele mai minunate din minunatul roman istoric „Taras Bulba" de N. Gogol, scriitor rus, carele de nu mă înşel, a scris mai întâi pe ruseşte, comedia Revizorul general. Aşi transcrie aci cu plăcere toată acea încântătoare descripţiune; ca şi Gogol, într'o pornire de drăgăstos necaz, aş sfârşi şi eu zicând: „Dracul să vă ia câmpiilor, că mult sânteţi frumoase". Dar atunci ce s'ar mai alege din descrierea Bărăganului, pe care m'am încercat a o face eu românește?"*

Un alt scriitor foarte preţuit de clasicii noştri a fost Turgheniev. I. L. Caragiale aflându-se în exilul său berlinez îi scrîa lui Paul Zarifopol, la 24 aprilie 1910: *„Am citit pe Turghenief. Mare meşter! Mare de tot"*. Iar Al. Odobescu referindu-se la „Povestirile unui vânător" în acelaş „Pseudokynegetikos", i se adresa cu entuziasm prietenului său Cornescu: *„...Lasă mă să-ţi aduc aminte despre o carte care am citit-o şi o recitesc adesea, eu, carele nu sunt vânător, cu o nespusă plăcere. Se vede că ruşii de când au început a compune opere literare, au arătat un fel de predilecţiune pentru scrierile vânătoreşti, mai ales când aceste le dau ocaziune de a desfăşura sub pana lor priveliştile naturei, pe care tot vânătorul se învaţă a o iubi... De câte ori, citindu-le, mi s'a părut că-mi trece pe dinaintea ochilor una din acele simple privelişti ale naturei, în care pictorul olandez Ruysdael a ştiut să răspândească o umbră de melancolie care pătrunde aşa de adânc în inimă!"*. Tot aici Odobescu amintea de opera scriitorului rus Acsacov, ca să se întoarcă apoi din nou la autorul său preferat: *„Cunosc numai din spuse cartea lui Acsacof care mi se pare că, sub titlul de Zapiski ohotnika, Scrisele unui vânător, a împrospătat şi a desvoltat cu un talent admirabil şi de tot original în sălbăticia sa acel tabel al stepei din Rusia meridională... Ca şi Acsacof, Ivan Turghenief a scris un şir de istorioare sau povestiri vânătoreşti... Descripţiunile lui Turghenief sunt curate tabeluri eşite dintr'un penel de meşter"*.

Citit cu deosebită luare aminte şi foarte îndrăgit printre scriitorii noştri din pragul acestui veac, era marele Lev Tolstoi. Încă în „Moftul român" (nr. 5 din 1901) I. L. Caragiale îl numea „nemuritorul Tolstoi" şi „marele rus". Alexandru Vlahuţă vorbea şi el de Tolstoi cu deosebită încântare. În culegerea „La gura sobei" (1911), Vlahuţă îl numea pe marele titan *„omul extraordinar, care a trăit din plin atâtea vieţi, şi care a creat atâtea vieţi"*. Aflând de moartea scriitorului rus, Vlahuţă nota:

„...Sunt oameni care, numai după ce mor, încep să-şi trăiască adevărata lor viaţă: curată, binefăcătoare, de o senină fecunditate. Dintre aceşti oameni e Tolstoi. În toate vorbele şi faptele lui, atotputernice prin sinceritatea lor, se vădeşte acel profund sentiment de simpatie şi de solidaritate umană care, adunând în vrednicia unuia puterile dela cei mulţi, îl luminează pe alesul acesta...". Vlahuţă îl socotea pe Tolstoi *„cel mai mare om al timpului nostru"*, *„un nobil ostaş al dreptăţii"*, *„un mare prieten al mulţimii"*, *„o glorie a lumii"*.

Era entuziasmat de opera lui Tolstoi, chiar dacă n'o înţelegea în adevărata ei profunzime, şi poetul Panait Cerna, care, în poezia „Lui Leo Tolstoi", scrisă la moartea marelui scriitor, îşi comunica, liric, îndurerarea: *„Geniu 'nalt! Ruini sunt astăzi inimile tuturora", „Leo Tolstoi, din clipita când te-a strâns necunoscutul, /Toate s'au cernit pe lume..."*

Literatura rusă era foarte iubită de scriitorii noştri; astfel, I. L. Caragiale mai amintea cu simpatie de Tolstoi, de Corolenco şi de Gorchi, iar Eminescu mărturisea, într'o scrisoare trimisă în 1885 dela Andreevschi Liman de lângă Odessa profesorului Novleanu din Iaşi, că începuse a-l descurca pe Puşchin în limba rusă, arătându-şi plăcerea de a cunoaşte fără mijlocirea traducerii armonia originalului: *„De trei zile frunzăresc poeziile lui Puşchin, fără nicio sforţare şi cu o plăcere care mă face să uit plictiseala ucigătoare de aici. Acum, să spun drept, nu mă mai simt asa de singur; mi-am găsit un mare tovarăş, care, deşi îmi grăieşte într'o limbă pe care nu o pot gusta încă, dar îi bănuiesc minunata lui creaţiune poetică... Nu ştii ce să admiri în lirica lui Puşchin, spontană, plină de frăgezime şi de inspiraţie. Te cuprinde un fior de mulţumire şi deodată nervii se liniştesc"* Criticul progresist Raicu Ionescu-Rion se ocupa într'un articol despre „Literaturile decadente" (în „Evenimentul literar" din Iaşi, 11 aprilie 1894) şi opunea acestora bogăţia de conţinut a literaturii ruse: *„O chestie desbătută la noi cu atâta ardoare ca aceea a artei pentru artă ar fi fost privită în Rusia cu zâmbete ironice. Acolo arta este una din căile pe care nemulţumirile sociale se pot manifesta mai liber, mai neprimejduit. Orice scriitor rus dă cu talentul lui lovituri nemiloase unor stări de lucruri atât de nedrepte şi îngrozitoare. Care dintre fricoşii noştri artişti, de acei care înghiaţă la ideea de a pune arta în serviciul unei cauze sociale ar îndrăsni să susţină că Turgheniev, Dostoievschi, Gogol, Corolenco au pângărit arta? Fără îndoială că una din pricinile pentru care literatura rusă e aşa de gustată azi în Europa e tocmai baza ei atât de largă de altruism, e tocmai acea compătimire adâncă şi caldă care respiră dintr'însa pentru suferinţele unui popor de 80 de milioane de oameni"*.

Şi în ciuda tuturor opreliştilor puse în calea acestei literaturi de profund umanism, ea pătrundea în conştiinţa scriitorilor noştri clasici, cărora adesea le slujea drept pildă şi de meşteşug literar. Sunt semnificative cuvintele de usturătoare ironie faţă de oficialitatea guvernamentală antirusă strecurate de Al. Odobescu într'o notă de subsol a operei sale „Pseudokynegetikos": *„Am vorbit despre Acsacof după aprecierile d-lui Haşdeu. Poate că făceam mai bine a-l trece cu vederea, precum aş fi făcut poate şi mai bine să nu mai fi pomenit, în această epistolă, nici despre Gogol, nici despre orice alt scriitor rus. La noi acum, când vorbeşte cineva despre slavoni, fie în materie de literatură, filologie, de istorie şi mai ales de agricultură, apoi îl ia lumea la ochi. Se găsesc chiar unii mai radicali, mai puriştu decât toată „semenţia românească", decât toată „terrina românească", ba şi decât toţi „boii românești", cari-l isbesc cu câte „una mostra de critica" de-i răsună creerii"*.

Literatura rusă a pătruns din ce în ce mai larg la noi, şi încă la începutul veacului (1900) poetul Ştefan Petică, un bun cunoscător al ei, vorbea cu entuziasm de numeroşi scriitori ruşi spunând de pildă: *„Alături de Dostoevschi şi Tolstoi, Turgheniev formează treimea impunătoare a romancierilor ruşi cărora arta europeană le datoreşte atâta"*. Ştefan Petică citise aproape toată opera lui Turgheniev şi remarca *„puterea de evocare a tipurilor diverse. Dimitrie Rudin, Nejdanoff, Bazaroff, Punin, Baburin, Insarov şi alte atâtea tipuri rămân întotdeauna clare cu caracterele lor distinctive în mintea cetitorilor"*. Pornind dela lectura corespondenţei dintre Turgheniev şi Herzen, poetul român continua: *„Alături de acest mare creator de tipuri din poporul rus, Herzen stă ca un proroc adânc al poporului"*. Şt. Petică amintea şi de „măreaţa epopee înfricoşată care e cântecul lui Igor" şi de Maxim Gorchi, a cărui timpurie popularitate căuta s'o explice astfel: *„De aceea e mare Gorchi şi deaceea arta sa e artă adevărată şi puternică şi frumoasă; el şi-a înţeles poporul şi a găsit forma modernă pentru a exprima ce a priceput"*.

Tot pe atunci, marele nostru scriitor Mihail Sadoveanu cunoştea şi studia cu luare aminte pe mai toţi clasicii ruşi. În „Anii de ucenicie", el nota următoarele: *„În perioada aceea, sfârşitul veacului XIX, am început a cunoaşte opera lui Maxim Gorchi Venea după mari maeştri care se impuseseră definitiv şi demult cetitorilor europeni, venea după Tolstoi, Gogol, Dostoevschi şi Turgheniev. ...L-am adaos mai apoi pe Cehov. Lectura lui Corolenco îmi era deosebit de agreabilă... Gorchi m'a câştigat deodată şi deplin prin poezia lui, prin subiectele şi atmosfera ce oducea"*.

Astăzi, după aproape zece ani dela eliberare, literatura rusă clasică şi operele marilor scriitori sovietici, răspândindu-se fără stavilă în mase, au devenit un bun deosebit de drag al întregului nostru popor.

Victor KERNBACH

Generalii hitleriști și „armata europeană"

In ultimul timp, cercurile agresive afirmă, atât prin presă cât și prin radio, că refacerea efectivelor militare vest-germane — efective ce urmează a fi încadrate în așa numita „armată europeană" — ar constitui, chipurile, o „garanție a securității" popoarelor Europei. Acești propagandiști afirmă sus și tare că este suficient ca militariștii germani să îmbrace uniforma „armatei europene" pentru ca să înceapă a chibzui zi și noapte numai și numai la securitatea țărilor vecine. In timp ce alți propovăduitori de

peste ocean încearcă — și, din motive lesne de înțeles, fără succes — să îmbrace lupul în blană de oaie, militariștii dela Bonn își pregătesc cu febrilitate diviziile și stabilesc între ei, posturile de comandă în viitoarea „armată europeană". Pe cine propun așa dar politicienii dela Bonn în posturile de conducere ale wehrmachtului refăcut?

★

Fostul feldmareșal fascist Kesselring era considerat un timp, în cercul generalilor hitleriști bătuți, drept un... mare amator de flori. Martori oculari afirmă că, fiind în închisoare ca criminal de război, el cerea zi de zi să i se aducă în cameră... viorele proaspete. Îmbătat de mireasma viorelelor, Kesselring se gândea ca, odată ieșit din închisoare, să se ocupe pe îndelete cu floricultul...

Alta a fost soarta postbelică a generalului armatelor fasciste de tancuri — Hasso von Manteufel, coleg de-al lui Kesselring, în cadrul wehrmachtului hitlerist. In timp ce Kesselring „flirta cu florile" în celula închisorii, Manteufel, liber ca vântul, lucra în birourile firmei „Bauer & Schauerte" din Düsseldorf. Fostul comandant al diviziei S.S. „Grossdeutschland" a scăpat de judecată cu ajutorul câtorva protectori suspuși și a căpătat un post de ajutor de notar, de comisvoiajor, sau așa ceva.

De stat în „rezervă" însă nu au stat multă vreme generalii fasciști, care, pentru a-arunca cu praf în ochii lumii, se ocupau cu treburi „pașnice" străine lor. Asemenea multor altor hitleriști, la început, Manteufel, iar după aceea Kesselring, și-au găsit un locșor sub soare la Bonn. Intr'un răstimp relativ scurt, S.S.-istul Manteufel s'a înălțat din obscurele birouri ale firmei „Bauer & Schauerte" până pe băncile Bundestagului dela Bonn. La ultimele alegeri, generalul hitlerist Manteufel a intrat în parlamentul adenauerist. In „reichul" dela Bonn, Albert Kesselring a făcut o carieră nu mai puțin strălucită. El este președintele „Căștilor de Oțel" — una din cele mai războinice și mai puternice organizații ale fasciștilor vest-germani. Am încerca zadarnic să căutăm niscaiva flori la butoniera de pe portretele lui Kesselring, răspândite acum cu duiumul în Germania occidentală. Pe pieptul lui nu zărești viorele, ci insigna de membru al „Căștilor de Oțel" (o cască soldătească de oțel), dela care — după cum a dovedit-o istoria — până la svastică nu-i decât un pas... Potrivit relatărilor presei germane, militariștii dela Bonn l-au menit acum pe Kesselring pentru postul de președinte al „reichului" lor.

Din statul de serviciu al lui Kesselring putem afla că el a fost, alături de Goering și Milch, unul din stâlpii aviației hitleriste. Escadrilele lui Kesselring bombardau satele pașnice și spitalele, distrugeau biserici și muzee. Kesselring este unul dintre organizatorii războiului aerian împotriva Angliei, el a condus armatele hitleriste în Italia. Prins în flagrant delict pe acest front, Kesselring a fost condamnat — de către tribunalul militar englez — la moarte prin împușcare „pentru crimele comise în peșterile Ardeatine din Roma și pentru incitarea trupelor sale la terorizarea poporului italian"... Dar curând după aceea, pedeapsa cu moartea a fost înlocuită cu închisoarea pe viață. Iar apoi, „zâmbitorul Albert" — așa îl preamăresc astăzi fasciștii vest-germani pe acest călău al poporului italian — a apărut pe avantscena bonnistă.

Manteufel își datorește cariera lui Hitler. Hitler l-a făcut comandant al diviziei S.S. „Grossdeutschland", care îndeplinea funcția de călău în țările ocupate de hitleriști. In fruntea bandiților săi S.S.-iști, Manteufel semăna moartea, groaza și distrugerea în Europa apuseană. Pentru sângeroasele sale „merite", în scopul implantării „ordinei noi" în Europa, Hitler l-a distins pe Manteufel cu „frunza de stejar cu spade și briliante", cel mai înalt „supliment" la ordinul „Crucea de cavaler". Incă de pe vremea când era funcționar al firmei „Bauer & Schauerte", Manteufel a făcut cunoscute planurile sale criminale cu privire la viitorul Europei. „Programul" său revanșard nu se deosebește cu nimic de planurile hitleriste de cucerire a „spațiului european". Generalul-călău dorește ca „reichul" dela Bonn să joace „rolul conducător" în Europa apuseană.

Dar de atunci, poftele revanșarde ale generalului S.S.-ist s'au accentuat și mai mult. El a intrat în rândurile așa numitului partid „democrat-liber" — partid fascizant din Germania occidentală — alegându-și deocamdată, în calitate de „specialitate pură", prelucrarea tineretului în spiritul revanșei și urii de om.

Nu-i greu de văzut că Manteufel și Kesselring sunt din același sol de sămânță. Numele lor sunt în egală măsură strâns legate de sângeroasa „ordine nouă" hitleristă în Europa. Și ziarul englez „Reynolds News' scria, pe bună dreptate, că popoarelor li se propune să facă o „gimnastică intelectuală și morală" pentru a putea „recunoaște drept apărători ai democrației pe acei oameni care au încercat — de două ori în răstimp de 25 de ani — să distrugă democrația".

Roadele activității acestor oameni sunt acum cunoscute.

In Germania occidentală se editează în prezent peste 25 săptămânale și reviste lunare fățiș militariste. Toate cheamă într'un singur glas la revanșă, la lupta pentru hegemonia Germaniei occidentale în Europa. Pe același ton vorbesc și autorii celor 200 de cărți, pătrunse de spirit agresiv, editate în ultimii doi-trei ani în „reichul" dela Bonn. Aceleași — să ne fie cu iertăciune — „idei" sunt propovăduite la adunările celor 528 de uniuni supermilitariste de ofițeri și soldați, create în Germania occidentală... Departamentul lui Blank — adevărat minister de război al Bonnului — este înțesat cu vechi generali fasciști, care visează numai și numai „să rejoace jocul" în Europa. Generalul Schwerin, mâna dreaptă a lui Blank, este fostul comandant al diviziei S.S. „Windhund", generalul Heusinger, cel mai apropiat colaborator al lui Blank, este fostul conducător al secției operațiuni a marelui stat major al armatei hitleriste. In anturajul imediat al lui Blank se găsesc și criminali de război cunoscuți întregii lumi, ca Guderian, Halder și alții. Nu demult generalul Kruwel, pe care militariștii vest-germani îl rezervă pentru postul de comandant suprem al noului wehrmacht, a declarat fățiș că divizii de vest-germane „trebue să devină baza armatei europene". Iar Albert Kesselring a declarat că după traducerea în fapt a tratatelor dela Bonn și Paris, Germania occidentală va căpăta din nou „putere și drepturi" în Europa. Iar atunci când va fi creat wehrmachtul — scria amenințător Kesselring în „Calendarul soldatului german" pe anul 1954 — „tineretul german va ști să-și așternă în așa fel patul, încât să poată sta culcat în voie pe el". In legătură cu toate acestea, revanșarzii vest-germani ridică pretenții pe deplin concrete, care sugrumă interesele altor popoare europene. Ziarul vest-german „Welt am Sonnabend" scria cu cinism: „Dacă Europa Unită va deveni o realitate, Franța va pierde însemnata poziție de putere mondială"... Din experiența amară a istoriei, popoarele europene s'au convins de faptul că dacă militariștilor și revanșarzilor germani li se desleagă mâinile, în centrul Europei apare din nou un periculos focar de agresiune și război. Ele s'au convins că diviziile vest-germane aflate la granițele țărilor vecine cu Germania occidentală și conduse de generali-călăi, urmași ai „noii ordini" hitleriste, de oameni de teapa lui Manteufel și Kesselring, nu reprezintă o „garanție a securității europene", ci o amenințare de moarte la adresa păcii și independenței acestor țări. Și niciun fel de manevre false, propagandistice nu vor putea să ascundă un fapt care apare deosebit de limpede pentru milioane și milioane de oameni — și anume, că este suficient a se permite reînvierea militarismului german pentru ca războiul să bată din nou la porțile Europei.

L. CIORNAIA

(Extrase din articolul apărut în „Literaturnaia gazeta").

Intermediari primejdioși

De foarte multă vreme, trupele engleze se simt în Egipt ca pe cărbuni aprinși. Ele întâmpină un dispreț și o ură unanimă. Luptând pentru suveranitatea lui națională, poporul egiptean a luat, în repetate rânduri, arma în mâini. Chiar astăzi, într'un moment în care nu se desfășoară niciun fel de operațiuni militare, ocupanții stau în zona Canalului de Suez ca într'o cetate asediată.

Diplomații britanici născocesc cele mai variate viclenii, căutând să prelungească cu orice preț termenul de evacuare a soldaților englezi din Egipt. In august 1953, Anglia a declarat că este gata să ducă tratative cu Egiptul privind evacuarea trupelor din zona Canalului de Suez. Dar, în momentul în care reprezentanții Angliei și ai Egiptului s'au așezat la masa negocierilor, s'a putut vedea că partea engleză prezintă două condiții pentru a căror satisfacere ea stărue în mod deosebit.

In primul rând, Anglia a cerut ca, în cazul evacuării trupelor ei din zona Canalului de Suez, să păstreze dreptul de a readuce, automat, aceste trupe — în baza unei hotăriri speciale a Organizației Națiunilor Unite. După cum relatează revista engleză „Economist", partea egipteană a respins imediat această condiție, deoarece ea ar permite Angliei să folosească — cu sprijinul mașinii de vot americane dela O.N.U. — orice motiv în vederea unei noi ocupări a Egiptului.

In al doilea rând, Anglia a cerut ca după „evacuarea" trupelor, baza militară care se află în zona Canalului să rămână un anumit timp sub observația a 4000 de „specialiști tehnici" englezi cărora să li se dea dreptul de a purta arme și uniformă militară! Partea egipteană a respins și această condiție. In cele din urmă, tratativele au fost întrerupte. Toate acestea s'au întâmplat în octombrie. In decembrie însă, la Londra și Cairo a început să se vorbească, din nou, despre reluarea tratativelor anglo-egiptene. Presa engleză afirmă că noile tratative ar avea oarecari perspective, deoarece în locul

lui Hunckee, însărcinatul de afaceri al Angliei la Cairo, și a generalului Robertson, partea engleză va fi reprezentată de către ambasadorul englez Stevenson, care și-a reluat postul, și de generalul Benson, succesorul lui Robertson. Cu toate acestea, opinia publică din Egipt consideră că perspectivele tratativelor se pot clarifica doar prin modificarea poziției engleze și nu prin schimbarea persoanelor oficiale. După cum afirmă ziarul „Al Gumhuria", în poziția engleză nu a survenit nicio schimbare.

Situația creată a fost exploatată de diplomația americană, care caută să realizeze beneficii de pe urma contradicțiilor anglo-egiptene. Potrivit celor scrise de ziarul „Al-Ahram", care apare la Cairo, Caffery, ambasadorul american la Cairo, „a recomandat" Egiptului să rela tratativele cu Anglia. Totodată, Caffery a propus „bunele sale oficii" în calitate de „intermediar".

Activitatea intensă a diplomației americane nu provoacă niciun fel de entuziasm la Londra. Cercurile cârmuitoare ale Angliei urmăresc și suspectează manevrele S.U.A. la Cairo, legându-le de rivalitatea anglo-americană în întregul Orient Apropiat — fapt mărturisit dealtfel și de presa S.U.A. Ziarul „New York Times" scrie, de pildă, că această rivalitate „se manifestă literalmente în toate țările acestei părți a lumii", și că evacuarea trupelor engleze din zona Canalului de Suez ar fi „încă un caz în care englezii își lau catrafusele și pleacă", iar americanii „vin". Faptul că Pentagonul se gândește în mod serios „să vină" în Egipt este dovedit și de cele scrise de ziarul libanez „Beiruth". Se pare că diplomații americani impun Angliei și Egiptului „planul" lor „de compromis" pentru reglementarea litigiului. Potrivit acestui plan, trupele engleze din Egipt trebue să fie înlocuite cu trupele blocului Atlanticului de Nord, al căror nucleu va fi alcătuit din unitățile speciale formate în S.U.A. pentru a servi în Orientul Apropiat.

Oricât ar încerca însă diplomații de peste ocean să treacă drept prieteni dezinteresați ai Egiptului, ei nu reușesc s'o facă. „Dacă americanii vor exercita o presiune asupra englezilor, — scrie ziarul „Al-Măsri" care apare la Cairo — ei o vor face numai pentru a-și înfăptui propriile lor scopuri". Opinia publică din Egipt nu-și face niciun fel de iluzii în ceeace privește „bunele oficii" ale Washingtonului.

Franco „pe arena internațională"

Indată după semnarea acordului militar dintre S.U.A. și Spania franchistă, dictatorul Franco s'a grăbit să declare că „s'a terminat cu izolarea Spaniei" și că guvernul franchist „iese pe arena internațională".

Anglia și Franța, parteneri ai S.U.A. în blocul Atlantic, culeg în prezent primele roade ale apariției lui Franco „pe arena internațională".

Presa engleză relatează că, în legătură cu apropiata vizită a reginei Angliei la Gibraltar, guvernul franchist desfășoară o gălăgioasă campanie antibritanică afirmându-și pretențiile asupra cetății, predată în anul 1713 Angliei de către Spania în baza tratatului dela Utrecht. Ministerul franchist al afacerilor externe a publicat un comunicat special în legătură cu vizita făcută de Primo de Rivera, ambasadorul Madridului la Londra, ministrului de afaceri străine al Angliei. Esența acestei vizite cât și cea a nenumăratelor articole apărute în presa franchistă constă în aceea de a nega drepturile Angliei asupra Gibraltarului, cât și în amenințări fățișe la adresa Angliei.

Presa engleză este indignată. Oamenii politici din Anglia declară că statutul Gibraltarului „nu constitue o temă de discuție cu o țară străină". Dar ei preferă să nu atingă problema pricinilor pentru care Franco a devenit atât de „curajos". Este întrutotul limpede faptul că aceasta e o urmare directă a încurajării de către S.U.A. a dictatorului fascist al Spaniei și a sprijinirii de către Anglia a încercărilor americane de a introduce pe Franco în blocul Atlantic pe scara de serviciu.

Paralel cu această campanie antibritanică, Franco desfășoară și o campanie antifranceză. El folosește în scopurile sale situația creată în Maroc, șantajând Franța. Ziarul „Arriba", organul falangiștilor spanioli, („partidul" lui Franco) a publicat un editorial antifrancez. In Marocul spaniol sunt organizate demonstrații antifranceze.

Ziarul parizian „Combat" subliniază faptul că, și în acest caz, guvernul Franco acționează cu sprijinul direct al S.U.A. Ziarul „Combat" scrie în continuare, că aceste acțiuni ale lui Franco sunt nemijlocit legate de „noile relații dintre Madrid și Washington și de tendința S.U.A. de a-și păstra bazele militare (din Maroc) cu scopul de a crea o situație încordată, a cărei amenințare este evidentă".

Se creează o situație interesantă: prin intermediul aliatului său fascist din Madrid, Washingtonul duce „războiul nervilor" împotriva Angliei și Franței — partenerii lui din blocul Atlantic.

M. MIHAILOV

Soarta lui Wolfgang Ebel

Potrivit celor scrise de ziarul „Der Kurier", la tribunalul militar american din Berlinul occidental a început procesul unui tânăr german de 22 de ani — Wolfgang Ebel. Acuzația — dezertare din armata S.U.A.

Până să ajungă la tribunalul militar american, Ebel a străbătut o cale foarte complicată, pe care tânărul s'a angajat sub influența propagandei demagogice care preamărește, neobosită, modul de viață de dincolo de ocean. Mitul „splendidei Americi" apărea deosebit de atrăgător pe fondul tristei realități vest-germane și Ebel a crezut în sinceritatea postului de radio american „R.I.A.S." și în veridicitatea filmelor hollywoodiene.

El a hotărît să emigreze în S.U.A. Acest lucru i-a reușit fără prea multă greutate. In America, Ebel a primit un pașaport american, iar apoi... apoi vânătorii de carne de tun l-au îmbrăcat fără zăbavă în uniforma de soldat și l-au inclus într'o unitate militară care urma să fie expediată în Coreea!... Dar proaspătul soldat n'a vrut să-și lase oasele pe câmpurile de luptă din Coreea și a fugit. El a fost arestat în Germania occidentală.

Așa s'a sfârșit goana după fericire a tânărului german Wolfgang Ebel, amăgit de mincinoasa propagandă americano-bonnistă.

ADENAUER: — Grăbiți-vă un pic, domnilor, polițistul a și început să dea semne de nervozitate!

Desen de K. POLTINIAK din revista „Frischer Wind"

Note

Sub masca binefacerii

Aproape în fiecare din numerele sale, revista americană „Atlantic", publică cu titluri de o șchioapă anunțurile organizației de binefacere pentru ajutorarea copiilor — așa numita „Federație pentru salvarea copiilor" (S.C.F.). Alături de apelurile care îndeamnă pe cititori să trimeată câțiva dolari pe adresa acestei organizații în vederea ajutorării copiilor săraci, ziarul publică fotografii ale unor copii îmbrăcați în zdrențe. Desigur că ele atrag atenția cititorilor. Cine nu este înduioșat de suferințele orfanilor care au nevoie de o bucată de pâine..

Dar cîtind cu atenție anunțul, americanul de rând cade fără voie pe gânduri. Printre organizatorii acestei societăți de binefacere figurează numele unor reprezentanți de seamă ai cercurilor monopoliste reacționare ale S.U.A. — Herbert Hoover, Henry R. Lewis, Thomas Watson, adică numele unor persoane strâns legate de finanțarea „planului Marshall" și a celorlalte variante ale faimosului „ajutor" acordat țărilor străine.

Oricât de paradoxal ar părea aceasta la prima vedere, dar este vorba de ajutorarea tocmai a copiilor sărmani din țările care sunt obiectul „ajutorului" american, sau care sunt ocupate de trupele S.U.A. In două din anunțurile apărute în revista „Atlantic" se vorbește, de pildă, despre copiii Greciei, țară care primește de mulți ani „ajutorul" american. In Japonia, copiii părăsiți de părinți lor — soldați din trupele S.U.A. — duc o existență de mizerie.

Unele informații apărute în ziarele americane aruncă lumină asupra „activității utile" a acestor societăți de binefacere. O comisie specială a adunării legislative a statului New York a cercetat activitatea diferitelor organizații, stabilind că societățile care funcționează sub masca unor societăți „de binefacere" și „patriotice" storc anual aproape 100.000.000 de dolari dela cetățenii americani. S'a constatat că marea organizație „Fondul de ajutorare a invalizilor de război" a acumulat în ultimii trei ani 21.400.000 dolari din care... nici un cent nu a fost cheltuit pentru ajutorarea invalizilor de război! 97% din fonduri au fost cheltuite pentru plătirea salariilor ridicate ale colaboratorilor acestei organizații — sau au rămas în buzunarele încasatorilor. Potrivit unor relatări ale presei americane, de o excrocherie asemănătoare s'a ocupat „Liga corpului de infanterie marină", precum și o oarecare organizație care aduna fonduri în contul unui inexistent „Spital Național de canceroși". 3.700.000 dolari au fost storși din buzunarele populației pentru „Fondul hollywoodian pentru ajutorarea copiilor", dar de cheltuit nu s'a cheltuit nici măcar un cent pentru ușurarea soartei copiilor săraci!

Acesta este adevăratul caracter al „filantropiei" atât de gălăgios popularizată de revista americană „Atlantic".

Un inaezirabil

Un fapt care, numai prin anunțarea lui — în ziarele din Austria — se poate lipsi de orice comentarii. Intr'adevăr, ce se poate spune despre actualul ministru de justiție al Austriei care a acționat în judecată pe un editor pentrucă și-a îngăduit cumplita îndrăzneală de a tipări o traducere din Voltaire? Și anume — CANDIDE.

Faptul începe să nu mai surprindă pe nimeni în această parte a Europei administrată de emulii continentali ai lui McCarthy.

In definitiv, dece poate fi vinovat Voltaire? Fără urmă de îndoială, de acel voltairianism pe care dicționarele îl numesc drept o atitudine de batjocoritoare necredință față de religie. Și, firește, acest lucru nu poate să fie, nici azi, pe placul iezuiților care, alături de fasciștii readuși pe arena politică și încurajați de cercurile guvernamentale dela Viena, exercită o tot mai puternică influență în Austria.

Numai că Voltaire, ostracizat de burghezie, e îmbrățișat — așa cum spune scriitorul francez Pierre Herve — de către muncitorimea revoluționară. Ea vede în Voltaire tocmai ce nu poate să placă burgheziei: pe omul care a pătimit din pricina intoleranței, a întemnițărilor samavolnice și care a biciuit, necruțător, obiceiurile de satrapi ale celor mari.

Toate acestea, cum vedem, nu-i sunt nici azi iertate marelui Voltaire.

Calea Versailles-ului și calea Potsdam-ului

Un observator atent care urmărește mersul conferinței dela Berlin observă negreșit o particularitate caracteristică acestei conferințe: adversarii colaborării internaționale nimeresc în încurcătură de fiecare dată când încearcă să refuze propunerile limpezi și concrete ale delegației sovietice, propuneri îndreptate spre destinderea încordării în Europa și Asia. In această situație a fost, de pildă, Dulles, secretarul de stat al S.U.A. Răspunzând declarației făcute la 25 ianuarie — în cadrul conferinței dela Berlin — de către V. M. Molotov, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., Dulles a spus că programul sovietic de reglementare a problemei germane și de asigurare a securității europene ar reînvia, chipurile, „spiritul răzbunării și urii" care caracteriza tratatul dela Versailles. Comparând pe acesta din urmă cu Acordul dela Potsdam, șeful delegației americane a dat să se înțeleagă, fără echivoc, că el consideră calea Potsdam-ului ca fiind o reîntoarcere la „falimentarul sistem dela Versailles".

Este incontestabil faptul că, în Sala Oglinzilor a Palatului dela Versailles, unde, cu 35 de ani în urmă, i-a fost dictat Germaniei învinse un tratat de pace, plutea într'adevăr „spiritul răzbunării și urii". Pentru poporul german, acest tratat a fost un tratat de jaf.

Actualului secretar de stat al S. U. A. îi vine lesne să ocărască sistemul dela Versailles; după cum scrie presa democrată berlineză, Dulles trebue să fie deosebit de bine documentat asupra tuturor defectelor acestui sistem, datorită faptului că în anul 1919 el a fost consilier juridic al delegației guvernamentale americane la Paris, participând activ la elaborarea tratatului dela Versailles. Dacă, potrivit mărturisirilor lui Dulles, sistemul dela Versailles a dat faliment, răspunderea acestui fapt revine celor care l-au făurit — Statelor Unite, Angliei, Franței. „Tratatul dela Versailles — a declarat V. M. Molotov — poartă semnătura Franței, semnătura Angliei, semnătura S.U.A. Lipsește numai semnătura Uniunii Sovietice. Noi nu considerăm nicidecum că aceasta ar fi o greșeală a noastră. Desigur, dvs. aveți dreptul să ocărâți, să criticați acest tratat semnat de dvs., să-l considerați defectuos. Dar noi nu răspundem pentru aceasta". Tratatul dela Versailles a fost creiat nu numai fără participarea Uniunii Sovietice, ci a fost îndreptat chiar împotriva Uniunii Sovietice, deoarece acel care au impus Germaniei înjositorul tratat de pace din anul 1919 înghebau în acea perioadă planuri de cotropire și dezmembrare a tinerei Republici Sovietice. In acea vreme, oamenii politici de seamă ai Antantei vânturau ideea transformării treptate a Germaniei într'un pumn înarmat, în vederea luptei împotriva Rusiei Sovietice.

In ceeace privește Uniunea Sovietică, în politica sa externă ea nu s'a condus niciodată și aceasta, în pofida afirmațiilor lui Dulles — după concepte de „răzbunare și ură". La începutul celei de-a treia decade a veacului nostru, atunci când puterile apusene erau ocupate numai de grija strângerii cât mai depline a înrobitorului lanț al Versaillesului pe grumazul poporului german, Guvernul Sovietic a încheiat cu Germania tratatul dela Rappalo. Prin aceasta a fost creiată o primă spărtură în sistemul de jefuire a poporului german — sistem cu ajutorul căruia puterile apusene socoteau să transforme Germania dela Weimar într'o unealtă a politicii lor. Toate acestea sunt vrednice a fi amintite azi, când secretarul de stat al S.U.A. încearcă să dea impresia că puterile apusene nu poartă vina păcatelor sistemului dela Versailles.

Dulles a preferat să treacă sub tăcere principalele defecte ale acestui sistem. Ele constau, în primul rând, în aceea că tratatul dela Versailles nu a putut prevenî reînvierea militarismului german și, prin urmare, nu a adus nicio contribuție la asigurarea securității europene. Dealtminteri, la Versailles acest țel nici nu a fost urmărit. Numeroasele memorii și studii ale oamenilor politici și publiciștilor americani, englezi și francezi — începând cu colonelul House, cel mai apropiat consilier al președintelui Wilson și terminând cu diplomatul englez, vicontele d'Abernon, cuprind suficiente și semnificative mărturisiri cu privire la faptul că autorii tratatului dela Versailles au dorit mai puțin decât orice dezrădăcinarea militarismului german. Ei socoteau doar să „canalizeze" agresiunea germană spre Răsărit. Nu mai este de mirare faptul că limitările impuse prin tratatul dela Versailles în problema forțelor armate ale Germaniei s'au dovedit — în fapt — o ficțiune. Reichswehrul, cu un efectiv total de 100.000 de oameni, a cărui alcătuire a fost îngăduită Germaniei după înfrângerea din primul război mondial, a constituit nucleul în jurul căruia a fost înghebat, cu timpul, wehrmachtul hitlerist. Statul-major general german a fost refăcut — sub o formă ilegală — în mai puțin de două săptămâni după interzicerea sa prin tratatul dela Versailles. Planurile Dawes și Young, acești lăstari ai sistemului dela Versailles, au deschis creditelor americane o cale largă spre industria de armament din Ruhr și concernele germane au putut să treacă, în foarte scurt timp, la traducerea în fapt a tradiționalelor lor uneltiri expansioniste.

Dela Versailles la Locarno și dela Locarno la München — iată calea care caracterizează etapele separate ale reînvierii militarismului german. Cercurile reacționare ale puterilor apusene împingeau Europa apuseană pe această cale, care a dus, în ultimă instanță, la dezlănțuirea celui de al doilea război mondial. Astfel, înjositorul sistem dela Versailles — o grea povară pentru Germania — conținea în același timp și germenul unui nou război. Acest sistem era în contradicție cu principiile fundamentale ale securității europene, el dezlegând mâinile militariștilor germani în vederea unor noi marșuri militare.

Popoarele au avut putința să țină seama de lecțiile istoriei. Tocmai din această cauză au apărut hotărîrile dela Ialta și Potsdam. In februarie 1945, Uniunea Sovietică, S.U.A. și Anglia declarau la Ialta că „scopul lor de neclintit este distrugerea militarismului german și a nazismului și crearea unei garanții că Germania nu va mai fi în stare niciodată să încalce pacea lumii întregi". In vara anului 1945, la Potsdam, subliniindu-și fidelitatea față de hotărîrile dela Ialta, marile puteri au declarat solemn că „militarismul german și nazismul vor fi dezrădăcinate și Aliații, de comun acord unii cu alții, acum și pe viitor, vor lua și alte măsuri necesare pentru ca Germania să nu mai amenințe niciodată pe vecinii săi sau menținerea păcii în lumea întreagă". Franța s'a alăturat și ea acestor hotărîri.

La Ialta și la Potsdam a fost realizat ceeace nu se realizase la Versailles — și anume: a fost indicată o cale reală spre o atare rezolvare a problemei germane, care să corespundă intereselor tuturor popoarelor europene, inclusiv poporului german — calea adevăratei asigurări a securității europene. Angajându-se să dea poporului german posibilitatea „de a înfăptui reconstrucția vieții sale pe bază democratică și pașnică", marile puteri și-au exprimat, prin aceasta, grija ca între Oder și Rhin, în centrul continentului european, să ia naștere o Germanie nouă, pătrunsă de ideile democrației și dragostei de pace și nu de ideile militarismului și revanșei.

Spiritul iubitor de pace al hotărîrilor dela Ialta și Potsdam a fost aprobat de popoarele Europei, care au văzut în aceste hotărîri năzuința marilor puteri de a nu repeta greșelile trecutului și de a preveni reînvierea militarismului german. Tratatul anglo-sovietic din 1942, tratatul franco-sovietic din 1944, precum și tratatul franco-englez din 1947 au fost dictate tocmai de năzuința de a se asigura pacea în Europa.

In virtutea cărui temei popoarele Europei trebue să renunțe acum la principiile dela Ialta și Potsdam — instrumente atât de însemnate în apărarea păcii? Care este logica argumentării celor care afirmă că, întrucât „Versailles-ul este rău", nu trebue să existe o „reîntoarcere la Ialta și la Potsdam"? Dece politicienii apuseni, care critică tratatul dela Versailles nu vorbesc nimic despre tratatul militarist dela Bonn, încheiat în anul 1952? Acest tratat este doar pentru poporul german o povară mult mai grea decât tratatul dela Versailles. In timp ce acesta din urmă prevedea ocuparea malului stâng al Rhinului pe un termen de 15 ani, tratatul dela Bonn este axat pe ocuparea a două treimi din teritoriul Germaniei pe o perioadă de o jumătate de veac — până în anul 2.000! In ceeace privește acordul militarist dela Paris, în conformitate cu prevederile sale, wehrmachtul revanșard, în curs de alcătuire în Germania occidentală, trebue să fie inclus în „armata europeană"..

Popoarele țărilor vecine cu Germania își dau seama că pe malurile Rhinului, își ridică din nou capul cel mai vechi dușman al lor — militarismul german. „Uniforma europeană" în care se plănuește îmbrăcarea acestui militarism nu poate induce pe nimeni în eroare. Această uniformă nu încurcă deloc pe generalii germani și pe magnații industriei germane. Ei își afirmă, din ce în ce mai grosolan, pretențiile lor revanșarde. Despre ce „caracter defensiv" al „comunității europene" în curs de înjghebare mai poate fi oare vorba, atunci când Adenauer declară, fățiș, că intenționează să dea tineretului vest-german „un spațiu mai larg pentru expansiunea sa politică, economică și culturală", atunci când revanșarzii dela Bonn delirează, de pe acum, despre un bloc german care să se întindă dela Marea Baltică până la hotarele Italiei, când Halstein, unul din cei mai apropiați diplomați ai lui Adenauer, perorează despre o „Europă unită până la Ural"? Despre ce „caracter defensiv" al acestei comunități mai poate fi vorba atunci când revista vest-germană „Ost-West Kurier" cere „dezmembrarea Franței", iar altă revistă — „Nazion Europa" — propune să se înceapă cu „reîmpărțirea colonilor engleze și franceze"? Ziarul francez „Le Monde" nu a ajuns întâmplător la concluzia că „devenind stăpâna Europei, Germania va supune Africa prin Franța" și va cuceri „fără luptă" o situație mai trainică decât „situația lui Hitler în 1940".

„Acela care se leagănă astăzi în iluzii în privința posibilității de a se menține militarismul german în limitele planurilor inițiale de creare a așanumitei „armate europene", — a declarat, la 25 ianuarie, V. M. Moltov, — acela va regreta, poate, în viitor, aceasta, dar va fi prea târziu. Dacă militarismului german îi va fi deschisă calea renașterii, după cum o dovedește experiența istorlei celor două războaie mondiale, primejdia unui nou război mondial va deveni implacabilă, reală și inevitabilă".

Prevenirea primejdiei unui asemenea război — iată țelul Acordului dela Potsdam. Acest acord este menit să ajute poporului german în lupta lui pentru construirea unei Germanii noi care să nu constitue un focar al agresiunii, ci un însemnat avanpost al păcii în Europa. Rezultatele binefăcătoare ale trădocrii în fapt a principiilor dela Potsdam pot fi desprinse din exemplul Republicii Democrate Germane, primul stat german iubitor de pace din istoria Europei. Știindu-se acest lucru, se mai poate oare spune că Acordul dela Potsdam este pătruns de spiritul „răzbunării și urii"? Pot fi oare atât de ușor călcate în picioare acordurile încheiate de marile puteri, pot fi oare șterse semnăturile aflate sub aceste acorduri, așa cum propun anumite cercuri apusene? Este suficient să se pună aceste întrebări pentru a se vedea că nu li se poate da decât un singur răspuns: popoarele nu vor ierta diplomaților și oamenilor politici dacă ei vor refuza să tragă învățămintele necesare din experiența istoriei și vor încerca, sub acoperământul unor fraze goale despre Versailles — fraze spuse de ochii lumii — să torpileze opera de creare a unei Germanii unite, iubitoare de pace; opera de asigurare a securității europene.

Sprijinul larg de care se bucură poziția delegației sovietice la conferința dela Berlin atât în Germania cât și în afara hotarelor sale, constitue o nouă mărturie evidentă a faptului că programul de asigurare a securității europene, program indicat de Uniunea Sovietică, răspunde intereselor tuturor popoarelor. Comentând propunerile sovietice, ziarul burghez vest-german „Süd-Ost Kurier" nu subliniază întâmplător faptul că „problema germană este indisolubil legată de problema securității europene".

Acesta este glasul celor care privesc lucid actuala situație din Europa, al celor care înțeleg perfect de bine că înfrânarea revanșarzilor dela Bonn, unificarea Germaniei pe o bază pașnică, prevenirea dezmembrării Europei și crearea unui sistem trainic al securității europene ar constitui un însemnat aport adus cauzei întăririi păcii în întreaga lume.

N. POLIANOV

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare miercurea și sâmbăta. REDACȚIA: București, str. Piața Amzei nr. 4, telefon 4.10.12—4.66.07 — Convorbiri interurbane: 4.41.00. ADMINISTRAȚIA: Str. Colței nr. 11, telefon 5.93.19.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin", Piața Scânteii. ABONAMENTE: pe 3 luni, 6 lei; pe 6 luni, 12 lei; pe 1 an, 24 lei; Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, la serviciile regionale și secțiile raionale de difuzare a presei.